

BURMESE
CLASSIC

နန္ဒကျော်သူ

အညတရသူရဲကောင်း

ကျင်း : မိုး : နီ : ထင်း : တိ : ကျင်း : လှ

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒကျော်သူ

အညတရသ္မရဲကောင်း

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅

BURMESE
CLASSIC
COM

အမည်မသိတဲ့လူ

ထူးခြားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် တဖြည်းဖြည်း အနားသို့ရောက်လာသည်နှင့်
အစောင့်နှစ်ဦးက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သို့သော် ထိုလူက ပြန်လည်၍ စကားမပြောချေ။

“ကျွန်တော်တို့ မေးနေတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ထိုလူက စကားမပြောဘဲ တွေ့တွေ့ကြီး မတ်တတ်ရပ်လျက်
ရှိသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ သူဌေးမကြီးဖြစ်တဲ့ မေအင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့လား”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါကွာ”

၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မေအင်းမှာ သူဌေးသား၏ အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး မ
ကောင်းမှုဒုစရိုက်များကို လုပ်ကိုင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးထဲကွင် မီးများထိန်ထိန်လင်းလျှက်ရှိသည်။

မိန်းမချောလေးများက ဝင်ရောက်လာသူများကို ကြိုဆို
လျှက်ရှိသည်။

ထိုလူသည် အိမ်တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာ၏။

“အစ်ကိုကြီး...ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ထိုလူက စကားမပြောဘဲ ရှေ့သို့ဆက်သွားလေသည်။

ညှည့်ခန်းမကြီးတစ်နေရာတွင် မေအင်းနှင့် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် စကားပြောနေကြသည်။

ထိုလူကို တွေ့သောအခါ မေအင်းနှင့် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်တို့ စကားပြောနေကြသည်ကိုရပ်ကာ...

“လာပါ...လာပါ။ ကျွန်မဆီလာတာ မဟုတ်လား”

သူမ၏ဖွေးနုသောမျက်နှာ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသဖြင့် ရဲ့
နေသော ပါးစပ်တို့ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏ အခြေအရံများကို လက်ပြလိုက်ရာ ထိုမိန်းကလေး
များသည် ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုလူသည် တဖြည်းဖြည်း အနားရောက်လာသဖြင့် မတ်
တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်မျက်နှာကြီးကလည်း မပြုံးမရွှင်နဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်စမ်း
ပါဦးလေ၊ ဒီနေရာမှာတော့ ကျွန်မကိုမိတဲ့လူ မရှိပါဘူး”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

ထိုလူသည် သူမ၏လည်ပင်းကို ကိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

“ရှင်ကလည်း စကားမပြောတော့ဘူး၊ ကျွန်မကို...”

ထို့နောက် ထိုလူသည် သူမ၏လည်ပင်းကို တဖြည်းဖြည်း
ညှစ်လေတော့သည်။

မေအင်းမှာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ပျော့ခွေလဲ
ကျသွားသည်။

မေအင်း လဲကျသွားပြီးနောက် ထိုလူသည် ထိုနေရာမှလျင်
မြန်စွာ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုညသည် အလွန်ပင် သာယာလျှက်ရှိသည်။

မေအင်း၏တိုက်တွင် လူများဖြင့် ရှုတ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် အဆောက်အဦးတစ်ခုရှေ့သို့ လူတစ်ယောက်
ရောက်လာလေသည်။

အိမ်တံခါးများမှာ လုံခြုံအောင် ပိတ်ထားကြလေတော့
သည်။

ထိုလူက မော့ကြည့်လိုက်ပြီး တံခါးကို သုံးချက်ခေါက်လိုက်
သည်။

လူတစ်ယောက်က...

❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

ထိုလူက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့အားမေးသောလူအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖုန်း”

အရိုက်ခံရသော အစောင့်မှာ ထိုနေရာတွင် ခွေခွေကလေးလဲကျသွားလေတော့သည်။

အိမ်ထဲတွင် လူသုံးယောက် စကားပြောနေကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်စလုံးပင် လူဆိုးခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသည်။

“ငါတို့ ဝမ်ကျူးစန်းဆီက အေးစိမ့်ဂမုန်းကိုရအောင် ယူရမယ်၊ မင်းတို့ သတိထားကြ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဖမ်းထားတဲ့ ဟိုကောင်မလေး လွတ်သွားပြီ၊ ဒါ မင်းတို့ပေါ့လို့ပဲ”

ထို့နောက် လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။

မှောင်ရိပ်ထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်နေသောသူသည် လူချင်းခွဲပြီးနောက် တရွေ့ရွေ့ ရှေ့သို့တိုးလာလေသည်။

ထိုလူက အရှေ့သို့တိုးကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိစ္စလဲ၊ ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”

ထိုလူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏လက်ချောင်းများမှာ ရှည်၍ သံမဏိတပ်ထားပုံရ

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

သည်။ လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် အနောက်သို့လှည့်၍ ရှောင်လိုက်ရာ လွတ်သွားသည်။

သို့သော်...

ကုတ်အင်္ကျီမှာ ပြုထွက်သွားကာ ထိုလူသည် သူကိုင်နေကျ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူက ထိုလူကို လျင်မြန်သော ဘေးခုတ်ချက်ဖြင့် စကြာသဏ္ဌာန်ဓားကို လှည့်၍ထိုးချလိုက်သည်။

“ခြွမ်း”

ထိုလူ၏ဓားရှည်မှာ အလယ်မှကျိုးထွက်သွားပြီး လူဆိုးက ဓားတိုဖြင့် ထိုလူကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုလူသည် ခုန်ပျံကာရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး လူဆိုးခေါင်းဆောင်၏ လည်ပင်းကို ဖိညစ်ချလိုက်သည်။

“အား”

လူဆိုးသည် ပျော့ခွေလဲကျပြီး အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

အမည်မသိ လူသတ်သမားသည် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နှင်းဆီဂေဟာခြံကြီးထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

အရက်ချိုးသမားကြီးမှာ အရက်သောက်ကောင်းတုန်းပင်ရှိသည်။

ဝှာကျင်းက...

“အဘ...အရက်သောက်လို့ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ငါကတော့ လူမစုံတော့ သောက်ရတာတောင် မပျော်လူး၊ ဒါထက် မင်းအစ်ကိုဟာ သေသလား ရှင်သလားဆိုတာ မင်းလည်းမသိဘူးနော်”

“ကျွန်မ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ကျွန်မလည်း အဖမ်းခံနေရတာ”

“မင်းအစ်ကိုက စိတ်ဓာတ်ပြင်းတယ်၊ ငါထင်တာတော့ မင်းအစ်ကိုဟာ မသေနိုင်သေးဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မတော့ တစ်နေ့ အစ်ကိုရောက်လာမယ်လို့ထင်တယ်”

ထိုအချိန်တွင် ပလ္လေသံတစ်ခုသည် ဖွဲ့.ဖွဲ့.နဲ့.နဲ့နှင့် ဆွဲငင်သောအသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟော..ဦးလေး၊ ပလ္လေသံကြားတယ်၊ သွားကြည့်ရအောင်”

ဝှာကျင်းနှင့် အရက်ချိုးသမားကြီးတို့မှာ အိမ်ကလေးမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟော..ဟိုမှာတွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ”

လူတစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှာထိုင်လျက်ပလ္လေ

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

မှုတ်နေလေသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို”

ထိုလူသည် ပလ္လေမှုတ်ခြင်းကိုရပ်ကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လျင်မြန်စွာ တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဝှာကျင်းတို့က လိုက်၍ရှာသော်လည်း မတွေ့တော့ချေ။

၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကောင်းကင်ပြင်တွင် လရောင်ဖြင့် လင်းလျက်ရှိသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် လမ်းလျှောက်ရင်း သူတို့
၏တည်းခိုရာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဒုတိယနံနက်တွင် ထိုနေရာသို့ လူများရောက်လာကာ
အပျော်စီးလေ့များဖြင့် စီးသူစီး၊ ပျော်သူပျော်လျက်ရှိသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် နံနက်စာကိုစားပြီး အပြင်
သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် လှေတစ်စင်းငှား၍ လှော်ခတ်လာကြလေ
သည်။

လူမနေသောကျွန်းကြီးသို့ကပ်၍ အပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြလေ
သည်။

ထို့နောက် ခရီးဆက်၍ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ထိုကျွန်းမှ အနည်းငယ် စိုက်ပျိုးပြီး လူမနေကြချေ။

ကျွန်းဘေးတွင် လှေသုံးလေးစင်း ကပ်ထားသည်။

သူတို့သည် လှေဆိုက်ကာ ကမ်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်
သည်။

သူတို့သည် တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်မတွေ့ရချေ။

ထို့နောက် ဝမ်းကျူးစန်းက သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်၍
ကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်ဝေးဝေးတွင် အဆောက်အဦးတစ်ခု တွေ့ရပြီး မီးခိုးများ

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

ထွက်လျက်ရှိသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် ဆက်လက်၍ ထိုနေရာသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။

တစ်နေရာတွင် ထောင်ချောက်များကို တွေ့ရပြီး ချေနစ်
ကောင်မိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုအခိုက် လူများ၏စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် တစ်နေရာသို့ဝင်၍ ပုန်း
နေလိုက်ကြသည်။

ထိုလူများသည် သူတို့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြလေ
သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် ရှေ့သို့ဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ အသံနက်ကြီးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟေ့..ဘယ်သူတွေလဲ၊ ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ထိုပြောသံနှင့်အတူ လူသန်ကြီးသုံးယောက်တို့သည်
တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးနဲ့သွားတွေ့မလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်သွား”

ထို့နောက် သူတို့သည် အဆောက်အဦးကြီး၏ ဝင်းတံခါး
ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။

၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

“ဟေ့...ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျုပ်တို့ပါ၊ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်းပါ”

အတွင်းမှလူများက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကြရာ ဝမ်းကျူးစန်းတို့က အထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြလေသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်တို့က ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့”

“အေး..ဒီလိုဆိုရင် အထဲဝင်”

မကြာမီ အဆောက်အဦးကြီး၏ အရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။

အစောင့်များက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

သူတို့က ဆက်၍အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အစောင့်အနည်းငယ်သာ တွေ့ရလေသည်။

ခန်းမကြီး၏အလယ်တွင် နဂါးရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် ရှိသည်။

ထို့နောက် စင်မြင့်လည်းရှိသည်။

နဂါးရုပ်ကြီးမှာ ပါးစပ်ကြီးပြီလျှက် အသက်ဝင်နေသကဲ့သို့ရှိလေသည်။

ထိုစဉ် အစောင့်များရောက်လာကာ နဂါးရုပ်ကြီးကို အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မီးခိုးများပျံထွက်လာကာ နဂါးရုပ်ကြီး၏ ပါးစပ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၁၅

ထိုလူသည် ဟူစွမ်းကျိပင် ဖြစ်သည်။

ဟူစွမ်းကျိသည် အရင်ကထက်ပင် ငယ်သည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ လက်စသတ်တော့ ကျုပ်ရန်သူတွေပါလား”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဗြုန်းခနဲ မသက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ဆွေးနွေးရဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောကာ...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီလာတာ သတ်ဖျင်လို့လား၊ ဖမ်းချင်လို့လား”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတ်ချင်တာပဲ၊ ကျုပ်မိဘတွေကိုလဲ ခင်ဗျားသတ်ထားတာ၊ ကျုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား”

ဝမ်းကျူးစန်းက ပြောကာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်ပြီး ပြောရင် အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းရင် သူဌေး ဖြစ်မှာပဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ဆိုတာဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့၊ ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ခုနေမှာ ကျုပ်လက်ဖျောက်တစ်ချက် ဘီးလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျား

၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိရမယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အခန်းထဲတွင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များနှင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို စကားတစ်ခွန်းပြောမယ်”

“ပြောပါ။ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်ကို အခွင့်အရေး ပေးရမယ်”

“ပြောပါ ဘယ်လို အခွင့်အရေးလဲ”

“ကျုပ် သုံးရက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားကိုအကြောင်းကြားမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် အခွင့်အရေးပေးမယ်၊ သုံးရက် ရှိရင် ကျုပ်ဆီ အကြောင်းပြန်ရမယ်”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီမှာ သုံးရက် နေရမယ်၊ ဒီသုံးရက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျား ဒီကျွန်းကြီးမှာ လည်ပတ်နိုင်တယ်၊ ပြေးလို့တော့ မလွတ်ဘူးဆိုတာ မယုံမရှိနဲ့နော်”

ထို့နောက်...

“သူတို့ကို နေရာပေးလိုက်စမ်း”

ဟူစွမ်းကျိသည် ထိုသို့ ပြောရင်း နဂါးခေါင်းကြီးထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်ရောက်သွားသည်။

သူတို့ရရှိသော အခန်းကြီးသည် အလွန်သန့်ရှင်းသော အခန်းကြီး ဖြစ်၍ အိပ်ရာခုတင်နှစ်လုံးနှင့် အခြားပစ္စည်းများ ရှိသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

သူတို့သည် အခန်းထဲသို့ ရောက်ပြီး မကြာခင် ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။

သူတို့သည် ခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် လေ့လာခဲ့သော နေရာများကို မှတ်သားထားလိုက်သည်။

သူတို့နောက်တွင် အစောင့်သုံးယောက် အမြဲတမ်းပါရှိသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက အစောင့်တစ်ဦးအား မေးလိုက်သည်။

“ဒီကျွန်းမှာ လူနေအိမ်ခြေ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လူတွေချည်းပါ၊ ကျုပ်တို့ရွာကို အမည်ပေးထားတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရွာလို့ မှည့်ထားတယ်”

“ကြည့်ပါ၊ ကြည့်ပါ၊ ကြည့်နိုင်ပါ့မယ်”

အစောင့်များမှာ သဘောကောင်းလှပြီး မကြာမီ သူတို့သည် ငြိမ်းချမ်းရွာကို ရောက်လာကြသည်။

လူများမှာ စကားမပြောကြဘဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

“ဒီရွာထောင်တာ ဘယ်လောက်ကြီးပြီလဲ”

“တစ်လလောက်တော့ ရှိသွားပြီ၊ အရှေ့ဘက်မှာ အိမ်လေး သုံးလေးအိမ် ရှိတယ်”

၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် ရွာထဲတွင် လျှောက်လည်ကာ အစား
အသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“အရက်နဲ့ စားစရာတွေ မြန်မြန်ချစမ်းဟေ့”

သူတို့က အရက်နှင့်စားစရာများ စားသောက်နေသော်
လည်း မည်သူမျှ စကားပြောသည်ကို မတွေ့ရချေ။

အတန်ကြာသောအခါ စားသောက်ပြီးစီးသည်နှင့် ပြန်
လည်လှည့်လာခဲ့သည်။

ထိုညအတွင်း သူတို့သည် ရန်သူ၏စခန်းမှာပင် အိပ်လိုက်
ကြသည်။

သူတို့ တံခါးရှေ့၌ အစောင့်များက စောင့်လျက် ရှိလေ
သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ သူတို့သည် နံနက်စာ စားရန်
အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် ခြံထဲသို့
ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပြန်လေတော့သည်။

“ရှောင်ရီ၊ ငါ့ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေ၊ ငါ့အချက်ပြလိုက်တာ
နဲ့ ရှိတဲ့လူတွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး ငါတို့ ထွက်ပြေးကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးဝမ်း”

“မကြာခင် ငါ့လူတွေ ရောက်လာမှာပဲ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့သည် အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်နေရာမှ
လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

“ဆရာကြီးက ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ခဏလောက်
လိုက်ခဲ့ဦး”

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဟူစွမ်းကျိမှာ ကိုယ်ရံတော်
များနှင့် ထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

“ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျား အပျင်းပြေကစားရအောင်၊ ကျွန်တော်က
ဒီမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားလက်ရည်ကို မိတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့
သေးဘူး”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စစ်တုရင်ရုပ်လေးများကို ယူ၍
စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြသည်။

“ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ စစ်တုရင်ထိုးတာ တော်တော်
ဝါသနာပါတဲ့လူပဲ”

ဟူစွမ်းကျိက ပြောသည်။

နှစ်ယောက်သား ဆက်၍ ကစားကြသည်။

ထိုပွဲတွင် သူ မနိုင် ကိုယ် မနိုင်ဘဲ သရေပွဲ ဖြစ်သွားကြလေ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရက်များကို သောက်ကာ ရှိနေကြ
သည်။

“ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရာက မဆိုးပါဘူး၊ ဝမ်းကျူး
စန်း”

အမှန်တော့ ဝမ်းကျူးစန်းမှာ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ကစား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဒီတစ်ခါ အကြာဆုံး ဖြစ်သည်။

ထိုပွဲမှာလည်း နှစ်ဦးစလုံးပင် သရေပွဲ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က လက်ရည်တူနေကြပြန်ပြီ”

ထိုသို့ ပြောကာ အရက်သောက်လိုက်ကြသည်။

သို့နှင့်ပင် နောက်ထပ်တစ်ပွဲ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်နေကြလေသည်။

ထိုပွဲတွင် ငါးခါနီးမှ ဟူစွမ်းကျီ၏တပည့်တစ်ဦးက...

“ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းကို လှေသုံးစင်း ကပ်လာပြီး လူတစ်ချို့ တက်လာတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အရပ်သားနဲ့ တူပါတယ်ကွာ”

အချိန်မှာ ညဗိုးချုပ်ချိန် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် စစ်တုရင်ပွဲမှ ထလာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းလျှောက်လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက်...

အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဝမ်ကျူးစန်းက အိပ်ယာ ပေါ်တက်၍ လဲလောင်းလိုက်သည်။

သူသည် ဝါယာယံဖြင့် ဟူစွမ်းကျီအား ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

ဟူစွမ်းကျီကလည်း သူပြောသည်ကို လက်ခံနိုင်ပါမလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

သို့မဟုတ်ပါက မနက်ဖြန် ညနေတွင် တိုက်ပွဲ စတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဟူစွမ်းကျီ၏လူများသည် ညအခါ မီးများဖို၍ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဟူစွမ်းကျီတို့က အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

အားလုံးပင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိပေသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် သူတို့နှစ်ယောက် နောက်မှ လိုက်၍ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိပေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့က ရွာကလေးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေရာတွင် လူများ သွားလာလှုပ်ရှားနေသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောဆိုသည်ကို မတွေ့ရချေ။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့မှာ ရွာကလေးထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုနေရာတွင် အသက်ကြီးသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကို လူ(၅)

ယောက်တို့က ဆွဲခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ငါ့ကို မလုပ်ကြနဲ့၊ ငါ့ကို မလုပ်ကြနဲ့”

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို ခင်ဗျားလိုက်ရမယ်၊ ဟိုစာအပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်”

၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်းတို့တွေဟာ တော်တော်မတရားတဲ့ အကောင်တွေပဲ”

အဘိုးကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုလူငါးယောက် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ခဏလောက် ရပ်၍ကြည့်ကာ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ လစ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အစောင့်နှစ်ဦးသည် ဝမ်ကျူးစန်းရှေ့မှ ကာလိုက်ကြသည်။

“ဒါ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“တို့က ကမ်းခြေကို ခဏသွားမလို့ လာလေ၊ မင်းတို့လဲ လိုက်ရင် လိုက်ခဲ့ကြ”

“ခင်ဗျားတို့ မသွားရဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးမှ မရှိတာ”

“ခင်ဗျားကို ဒီစခန်းအပြင် ဘယ်မှ မသွားဖို့ မှာထားတယ်၊ ဒါတော့ သတိထားပါ”

“ငါဟာ မင်းတို့ရဲ့ တရားခံ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘာသာ သွားချင်သွားမယ်”

အမှန်တော့ ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်၍ နောက်မှ ပြန်လာ၍ တိုက်ရန် စိတ်ကူးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထိုစိတ်ကူးများသည် အကောင်အထည် မဖော်အားဘဲ ရုတ်တရက် ဟူစွမ်းကျီနှင့် သူ၏တပည့်များကို ရှေ့တွင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

“ဝမ်ကျူးစန်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျုပ်ပြောတာတွေ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ၊ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးတာ ကြာနေပြီ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က သတ်ရမှ အေးမယ်၊ ကျုပ်မိဘတွေကို သတ်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကလဲ့စားမနေရရင် မကျေနပ်ဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းက ရှင်းရှင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

ဟူစွမ်းကျီ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ကျုပ် မင်းကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့တယ်၊ ရန်သူလို မဆက်ဆံခဲ့ဘူး၊ မင်းအရည်အချင်းကို ကျုပ်ကြိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မသတ်ချင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ပြန်မှာလား၊ အသတ်ခံပြီးမှ ပြန်မှာလား”

ဟူစွမ်းကျီက ပြောနေစဉ်မှာပင် ဝမ်ကျူးစန်းက ပြေး၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

သို့သော်...

ဟူစွမ်းကျီက ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ...

“ငါတို့က မင်းကို ညှာခဲပေမယ့် မင်းက ညှာမုန်းမသိတဲ့ အကောင်ပဲ”

ဟု ပြောကာ ဓားကို ဝှေ့ယမ်း၍ ကြမ်းတိုက်ခိုက်နေလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ရိပ်ခနဲ ရှောင်ကာ သူ၏ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ

၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခါထုတ်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှစ်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟူစွမ်းကျီကလည်း လေထဲသို့ ထိုးတက်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက လေထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

“ချွမ်း...ချွမ်း”

နှစ်ယောက်စလုံး လေထဲတွင် တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထို့နောက် ဟူစွမ်းကျီက မြေပေါ်သို့ ပြန်ကျလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှောင်ရိနှင့် သူ၏တပည့်များသည် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ သူ့ကို ဝိုင်းတိုက်လိုက်စမ်း”

ဟူစွမ်းကျီက ဝမ်ကျူးစန်းအား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း မြေပေါ် ကျလာသည်နှင့် ဟူစွမ်းကျီ၏တပည့်များက ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ဟူစွမ်းကျီ၏တပည့် ငါးယောက်ကျော် ကျသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ဟူစွမ်းကျီနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ဟူစွမ်းကျီက ဆီး၍ ခံပေးလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါတွင် ဝမ်ကျူးစန်း၏ဓားသည် ထက်

အညတရသူရဲကောင်း(ခ-သိမ်း) ❖ ၂၅

ဝိုင်းကျိုးသွားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်း ကျုပ်ဓားကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူးလေ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူ၏ဓားကို လွှတ်ပစ်ကာ ရုတ်တရက် သူ၏ခါးမှ ဓားတစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုဓားမှာ မိဘများ လက်ထက်မှ ဓားတိုတစ်လက် ဖြစ်ကာ ပြိုးပြိုးလက်လက်နှင့် ရှိနေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျား သေရမယ်၊ ခင်ဗျား ဒီဓားနဲ့ပဲ သေရမယ်၊ ခင်ဗျား ပြေးလို့ မလွတ်ဘူး”

ထိုသို့ ပြောကာ လွှား၍ ထိုးချလိုက်သည်။

“ချွမ်း...ချွမ်း”

ဓားနှစ်လက်သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ပြီးသည်နှင့် ဓားတစ်လက်က နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက တရကြမ်းဖီ၍ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှောင်ရိနှင့် သူ၏တပည့်များသည် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေရ၍ ဟူစွမ်းကျီ၏တပည့် နှစ်ဦးသာ ကျန်တော့သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဟူစွမ်းကျီက ဟန်ပြတိုက်ကွက်တစ်ကွက်ကို တိုက်ခိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်ကျူးစန်းက လျင်မြန်စွာ လိုက်သွားသော်လည်း ဟူစွမ်း ကျီကမူ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အစောင့်များကလည်း ဝမ်ကျူးစန်းတို့အား ဆီး၍ တိုက် ခိုက်ကြသည်။

“ချွမ်း...ချွမ်း”

အစောင့်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျကုန်၍ ဝမ်ကျူးစန်းတို့ အတွင်းသို့ ရောက်ကုန်ကြ၏။

ထိုနေရာမှာ ဟူစွမ်းကျီ ထိုင်သော နံရံကပ်ခုံကြီးနှင့် နဂါးရုပ် ကြီး ရှိသည်။

ဟူစွမ်းကျီသည် နဂါးရုပ်ကြီး ရှိရာသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။

နဂါးရုပ်ကြီးမှာ ပါးစပ်များ ဖွင့်နေလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် ထိုပါးစပ်ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်၍ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။

အခန်းကြီးတစ်ခန်း ရှေ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

အခန်းတံခါးအား ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ဖွင့်လိုက်၏။

“ဂျိုင်း”

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ ဆူညံသော အသံများကို ကြား လိုက်ရသည်။

သူ့အခန်းထဲတွင် မိန်းမပျိုလေးယောက် ရှိပြီး သူတို့သည် ကြောက်၍ တုန်လှုပ်လျက် ရှိသည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ ဟူစွမ်းကျီ မလာဘူးလား၊ အခု ထွက်ကြ...”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

ထွက်ကြ”

“လာပါတယ်၊ အခုပဲ ထွက်သွားပါတယ်၊ သူ့မိန်းမကိုပါ ခေါ်သွားပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့အားလုံး သွားကြစမ်း၊ ငါ ဒီအဆောက် အအုံကို မီးရှို့ပစ်မယ်”

ကျန်သော မိန်းကလေးများသည် အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေး ကြတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် မကြာမီ အဆောက်အအုံကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာကာ...

“ဒီမကောင်းတဲ့ အဆောက်အအုံ ရှိမှတော့၊ ဒီကောင်လဲ ရှိမှာပဲ၊ မီးရှို့ပစ်မှ အေးမယ်”

မီးတုတ်များ ပစ်သွင်းကာ မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တူးဆန်းပေး ပလ္လေသံသည် ညအခါတွင် ထွက်ပေါ်လာ
လေ့ရှိသည်။

ထိုပလ္လေသံ ကြားရသဖြင့် ငှာကျင်းမှာ လျင်မြန်စွာ အပြင်
သို့ ထွက်ကြည့်သည်။

တောင်ကုန်းထိပ်၌ လူတစ်ယောက်သည် ပလ္လေကို မှုတ်နေ
လေသည်။

“ဘာကြီး”

“ဟေ ဘာ၊ လဲကွ”

“ထပါဦး... ထပါဦး၊ ဟိုမှာ ကျွန်မအစ်ကိုကြီးနဲ့ သိပ်တူတာ
ပဲ”

အရက်ချိုးပမားကြီးအား အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

အရက်ချိုးပမားကြီးသည် အိပ်ပျော်၍နေရာမှ ထ၍ လိုက်
လာခဲ့သည်။

“အေး မင်းအစ်ကိုနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ မင်း အဲဒီမှာနေလေ၊
ငါသွားလိုက်မယ်”

သူသည် ကောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလျှင် တောင်
ကုန်းပေါ်မှ လူက အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

အရက်ချိုးပမားကြီးသည် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

“ဦးလေး၊ မတွေ့တော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တူမကြီးရေ၊ သူဟာ လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိ
ဘူးကွ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

ထို့နောက် အရက်ချိုးပမားကြီးသည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်၍
အိပ်လိုက်သည်။

အချိန်မှာ အတော်ပင် ညဉ့်နက်လာချေပြီ။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော အရပ်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်
သည် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာသည်။

သူ့ခေါင်းတွင် သိုးရေနှင်းခံဦးထုပ်တစ်လုံး ပါသည်။

ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသည်။

အိမ်ကြီး၏ဝင်းတံခါးမှာ အစောင့်များ ရှိနေသည်။

ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဆူညံလျက် ရှိနေသည်။

အကြောင်းမှာ သူဌေးသားထန်လျှံစင်း၏ဖခင် မွေးနေ့

ကျင်းပနေချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် တံခါးပေါက်ဝသို့ ရပ်လိုက်လျှင် အစောင့်က...

“ခင်ဗျား လက်မှတ်ပြပါ”

ထိုလူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

အစောင့်က...

“ခင်ဗျားမှာ လက်မှတ်မရှိရင် မထက်ရဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ထိုလူ၏ကိုယ်ထဲမှ လက်တစ်ချောင်း ပေါ်
ထွက်လာသည်။

၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လက်မှာ ပြောင်လက်လက်နှင့် ရှိပြီး လက်ချောင်းများသည်
သံမဏိအိတ်များ စွပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။

လျင်မြန်စွာပင် ထိုအစောင့်၏လည်ပင်းကို ကုပ်ချလိုက်
သည်။

အစောင့်သည် ရုန်းကန်၍ မရဘဲ...

“အား”

အဝတ်ဖြူဝတ်ထားသူသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ အထဲသို့ ဝင်လိုက်
သည်။

အိမ်ကြီး၏အရှေ့ကွက်လပ်တွင် မီးများသည် ရောင်စုံ
ထွန်းညှိထားသည်။

တီးမှုတ်သံများက ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။

သူဌေးသားက...

“ကျုပ်ရဲ့အဖေ မွေးနေ့မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြပါ၊ အား
မနာပါနဲ့”

ထိုအချိန်တွင် အဝတ်ဖြူဝတ်ထားသောသူသည် အနားသို့
ရောက်လာ၏။

“ဪ ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

ထိုလူက ခေါင်းခါကာ သူဌေးသားအား ခေါ်လိုက်လေ
သည်။

သူဌေးသားသည် ထိုလူအား ကြည့်လျှင်...

“ဟင် ခင်ဗျား ဝှာဖုံး မဟုတ်လား”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

ထိုလူက ဘာမှမပြောဘဲ လည်ပင်းကို ညှစ်လိုက်သည်။

သူဌေးသားမှာ မျက်လုံးများ ပြူးကာ ထိုနေရာတွင်ပင်
ပျော့ခွေကျသွားတော့သည်။

လူများ ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် ရှိနေသည်။

သူဌေးသားမှာ သူ့အဖေကြီး၏ မွေးနေ့မှာပင် အသတ်ခံ
လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့မှာ လှေတစ်စင်းကို လှော်ခတ်
၍ ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

မကြာခင် သူတို့ လှေကလေးသည် ကျွန်းလေး အနီးသို့
ချဉ်းကပ်မိလာသည်။

မကြာခင်မှာပင် ဟူစွမ်းကျီ တည်ခဲ့သော ရွာမှာ လူများဖြင့်
ဆူညံနေလျက် ရှိသည်။

“မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ကျုပ်တို့ ဒီကျွန်းမှာ နေတယ်၊ ဟူစွမ်းကျီဆီကို လာတာ၊
ဒါထက် ဟူစွမ်းကျီ ရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူး၊ သူ့အိမ်ကြီးလဲ မီးလောင်သွားပြီ၊ ဘယ်
ထွက်သွားလဲ မသိဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် မီးလောင်နေသောအိမ်

၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပျက်ကြီးဆီသို့ ဆက်၍လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာတွင် အစောင့်များလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိကြ
ချေ။

မကြာမီ သူနေသော ခြံသို့ ရောက်လာလေသည်။

ခြံမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီး အမည်မသိသော လူ
သတ်သမားကြီးမှာ ညအခါတွင် ပေါ်ထွက်လာပြီး လူများကို လိုက်
သတ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် နင်းဆီဂေဟာသို့ ရောက်လျှင်...

“ဟော အစ်ကိုပါလား”

“ဟုတ်တယ် ငှာကျင်း”

“အစ်ကိုကိစ္စတွေ ပြီးပြီလား”

“မပြီးတုန်းပဲဆိုပါတော့၊ ဒီမှာလဲ စိတ်မချလို့ အစ်ကို ပြန်
လှည့်လာတာ၊ ဒါထက် ညီမလေးရဲ့အစ်ကို အလောင်းကော တွေ
လား”

“မတွေ့မိပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

ငှာကျင်းသည် သူ့ကို ကြိုရင်း ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွား
လေသည်။

ထို့နောက် မုန့်များ၊ လက်ဖက်ရည်များ ချကာ ဧည့်ခံလျက်
ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရက်ချိုးသမားကြီး ရောက်လာလေသည်။

“ဟေ့ မင်းကိစ္စ ပြီးသေးရဲ့လား”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

“ကျွန်တော့်ကိစ္စ မပြီးပြတ်သေးပါဘူး ဦးရယ်၊ ဒါထက် မြစ်
တစ်ရာဂိုဏ်းက ဘယ်နားမှာလဲ”

“သူတို့ဂိုဏ်းဟာ ဒီမြို့မှာတော့ နားမည်ကြီးပဲ၊ မြစ်တစ်ရာ
ဂိုဏ်းဆိုတာ တပည့်လဲ ပေါ်တယ်၊ သူတို့ဂိုဏ်းက ဒီမြို့က လူတွေကို
တော်ရုံနဲ့ မလုပ်ဘူး၊ နန်းတွင်းက လာတဲ့ ရတနာတွေကိုပဲ ဖိုက်ကြေးခွဲ
ယူနေတာ”

ထို့နောက် အရက်ချိုးသမားကြီးကို ငှာကျင်းက အရက်နှင့်
စားစရာများ ချပေးသည်။

ထို့နောက် ငှာကျင်းနှင့် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် စကားတပြော
ပြောနှင့် အပြင်ထွက်လာပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေရာတွင် လူတစ်ယောက် ဝံ့င်နေသည်။

“ဟင် ဒါဟာ ငှာဖုံး မဟုတ်လား”

ငှာဖုံးသည် အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားကာ
ဆံပင်များကို စု၍ ထုံးထားသည်။

ထို့နောက် ဝမ်ကျူးစန်းသည် လျင်မြန်စွာ ငှာဖုံးထံသို့ ထွက်
သွားသည်။

ငှာကျင်းက နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“အစ်ကို..အစ်ကို”

ဝမ်ကျူးစန်းက ငှာကျင်းကို ခေါ်ကာ ပြေးသွားလျှင် ငှာဖုံး
မှာ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အရက်ချိုးသမားကြီးသည် နောက်မှလိုက်

၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လာလေသည်။

ဌာကျင်းမှာလည်း ပြေး၍ လိုက်လာကာ ပါးစပ်မှလည်း
ခေါ်နေလေသည်။

ဌာဖုံးသည် အရင်ကလို ထွက်မပြေးတော့ဘဲ မတ်တတ်
ရပ်လျက် ရှိသည်။

“ဪ ဝမ်ကျူးစန်းတို့ပါလား၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို လိုက်
ရှာနေကြတာလား”

ဌာဖုံးသည် ခုမှပင် စကားပြောတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာပဲ၊ တွေ့တော့လဲ
အလွယ်လေးပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ကျုပ်လား၊ ဒီဂေဟာထဲမှာပဲ ရှိတယ်လေ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဌာကျင်း အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

“အစ်ကိုရယ် ခုမှပဲ ပြန်တွေ့ရတော့တယ်”

ဌာကျင်းသည် ငိုရှိုက်နေလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်တို့ ရှာတာလဲ မတွေ့ပါလား”

“ကျုပ်က ငြိမ့်က သီးသန့်ခန်းမှာ နေတာ”

“ကဲ...ကဲ...ဌာဖုံး၊ မင်းရှင်းပြလဲ သူတို့ရှင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊

ငါပဲ ကြားက ရှင်းပြပါမယ်ကွာ”

အရက်ချိုးသမားကြီးက ကြားက ဝင်ရောက်၍ ပြောသည်။

ဌာဖုံးက...

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၃၅

“ကဲ ဒါဆိုလဲ ဦးလေးပဲ ရှင်းပြလိုက်တော့”

ထိုအခါ အရက်ချိုးသမားကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

ဌာဖုံးမှာ သူ၏နှမနှင့် တိုင်ပင်လျက် ရှိသည်။

“အေးစိန်မုန်းကို ရရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုက လက်
ထပ်ပေးရမှာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူဌေးသားသာ ရရင်
ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေလိုက်မှာ”

ထိုသို့ ပြောကာ ဌာကျင်း ငိုချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူဆိုးများ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ
သည်။

ဌာကျင်းမှာ အလွန်ကြောက်လွန်း၍ ချောင်ထဲတွင် ကုပ်နေ
သည်။

ဌာဖုံးမှာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရာမှ အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ
ဓားထိသောကြောင့် လဲကျသွားသည်။

လူဆိုးများမှာ သူဌေးသား၏တပည့်များ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူမကို ဖမ်းခေါ်သွားကြသည်။

၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်ကျူးစန်းတို့ ရောက်လာသော်လည်း သူ့အစ်ကိုအား
ဓားဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ငှာကျင်း နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် အရက်ချိုးသမားကြီး ရောက်လာပြီး ငှာ
ဖုံးအား ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

ငှာဖုံးမှာ တကယ်တော့ မသေသေးပေ။ သူသည် ဓားဒဏ်
ရာ အနည်းငယ်ရ၍ လဲကျသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အရက်ချိုးသမားက မြေအောက်ရှိ အခန်းထဲသို့
ပို့ခဲ့သည်။

ထိုမြေအောက်အခန်းတွင် ငှာဖုံးနှင့် အရက်ချိုးသမားကြီးမှ
လွဲ၍ မည်သူမျှ မသိချေ။

အရက်ချိုးသမားကြီးမှာ အနာကျက်အောင် ဆေးများ
စည်းပေးပြီး အတွင်းဒဏ်ရာကို သူ၏အတွင်းအားဖြင့် ကုသပေးခဲ့
သည်။

ထိုနေ့တစ်ညလုံး အရက်ချိုးသမားကြီးက အတွင်းအားများ
ကို ဖြည့်ပေးသဖြင့် နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ငှာဖုံးမှာ အတော်ပင်
သက်သာလာသည်။

ထိုမြေအောက်ခန်းမှာပင် ငှာဖုံးအားထား၍ ဆေးကုသ
ပေးခဲ့ရာ နောက်တစ်နေ့တွင် လုံးဝပျောက်ကင်းခဲ့လေသည်။

ငှာဖုံးနှင့် အရက်ချိုးသမားကြီးတို့သည် လျှို့ဝှက်စွာ အပြင်
သို့ ထွက်၍ အစားအစာများကို ဝယ်ယူကာ သိုလှောင်ထားလိုက်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

သည်။ သူ့အား လုပ်ကြံသောလူဆိုးနှင့် သူ့နမအား ဖမ်းထားသော
လူဆိုးမှာ သူဌေးသား၏တပည့်များဖြစ်ပြီး သူတို့သည် ငှာ ကျင်းအား
အနုရော အကြမ်းရော နှစ်မျိုးစလုံးဖြင့် အနိုင်ယူမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် ညအချိန်တွင် အပြင်ထွက်ပြီး လျှို့
ဝှက်စွာ လူဆိုးများကို သတ်ခဲ့လေသည်။

သူ၏ရန်သူများကုန်လျှင် သူသည် အေးဆေးစွာ နေသွား
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ဤတွင် ဝမ်ကျူးစန်းကလည်း သူ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်
လေသည်။

“ကျုပ်အကြောင်း ပြောရရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့အဖေကို ဟူစွမ်း
ကိုက သတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကို မကျေနပ်လို့ ပြန်လိုက်
သတ်နေတာပါပဲ”

အရက်ချိုးသမားကြီးက...

“ဒါနဲ့ မြစ်တစ်ခုခုကို မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“မြစ်တစ်ခုခုကိုတော့ ခိုင်ဖုံးမြို့က အာဏာသားမှူး
က ဖြိုဖျက်ဖို့ ကျုပ်ကို ခိုင်းလိုက်တာပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ မြစ်တစ်ခု
ကို သွားရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြစ်တစ်ရာဂိုဏ်းသည် ထိုနေ့တွင် အစည်းအဝေးပွဲကြီး ရှိနေသည်။

မြစ်တစ်ရာဂိုဏ်းသားအားလုံး တက်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေသည်။

“အားလုံးငြိမ်းရင် ထမင်းစားခန်းထဲ ကြွပြီး ထမင်းသုံးဆောင်နိုင်တယ်”

မြစ်တစ်ရာဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီး လူနှစ်ယောက်မှာ အရေးကြီးစကား ပြောနေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ဟူ့စွမ်းကျီပင်။

“ကျုပ်ကိုတော့ ဝမ်းကျူးစန်းဆိုတဲ့ကောင်က သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေတာပဲ။ ဟိုမှာလဲ ကျုပ် စခန်းပျက်သွားပြီ”

“ခင်ဗျားကလဲ ကျုပ်တို့နဲ့ နေနိုင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် နေရာသစ် ရှာချင်တာလဲ”

မြစ်တစ်ရာခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောလိုက်သောအခါ ဟူ့စွမ်းကျီက...

“ခင်ဗျားဂိုဏ်းနဲ့ နေရတာ ကောင်းပါတယ်၊ လုပ်စရာ ရှိတာတွေက များလွန်းတော့ နောက်မှပဲ ပေါင်းနေတော့မယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်ကို ဌာနချုပ် ပြောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျုပ် ဒီတစ်ခါ ကျွန်းမှာ လူတစ်ချို့ထားပြီး အမြဲတမ်း မနေဘူး၊ သွားလာနေမယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ် သူ့ကို မညှာတော့

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

ဘူး၊ တွေ့ရင် သတ်ပစ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟဲ့..ဟဲ့ ခင်ဗျားက လက်နှေးတာကိုး”

ထိုအချိန်မှာပင် အဆောက်အအုံ ပြတင်းပေါက်မှ အရိပ်နှစ်ခုသည် ပေါ်ထွက်လာကာ ဝန်းခနဲ ထိုးချလာ၏။

ရောက်လာသူမှာ ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းမှာ ဟူ့စွမ်းကျီ ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့တစ်ဂိုဏ်းလုံး အသတ်ခံမှာလား၊ အဖမ်းခံမှာလား”

ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်းကျူးစန်းတို့ ရပ်နေသော နေရာမှာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိအား လက်ဆွဲကာ အပေါ်သို့ ပြန်လည်၍ တက်လာကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ချွမ်း..ချွမ်း..ချွမ်း”

“ထန်..ထန်..ထန်”

“အား”

“အို”

မြစ်တစ်ရာဂိုဏ်းသားများနှင့် ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ဟူ့စွမ်းကျီတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေသည်။

၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အတန်ကြာသော် ဟူစွမ်းကျီသည် နောက်ဆုတ်၍ ထွက်
ပြေးသွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းကလည်း မျက်ခြည်မပြတ် နောက်မှ လိုက်သွား
သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဟူစွမ်းကျီ တက်ပြေးသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မရောက်မီ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အ
လှန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်၍ နေသည်။

ဟူစွမ်းကျီမှာလည်း အလျော့မပေးချေ။

တောင်ကုန်း၏တစ်ဘက်တွင် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု ရှိ
သည်။

ထိုချောက်ကမ်းပါးကို ဖြတ်ရန် သိပ်မလွယ်ချေ။

ထိုချောက်ကမ်းပါးမှာ အလွန်ပင် နက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ထိုတောင်ကုန်း၌ ချောက်ကမ်းပါးမှာ ကြိုးတစ်ချောင်း ထိုး
ထားသည်။

ဟူစွမ်းကျီသည် တိုက်ခိုက်ပြီး ထိုကြိုးတံတားမှ ထွက်ပြေး
ပြန်သည်။

ထိုကမ်းပါးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဟူစွမ်းကျီသည် ဓားဖြင့်
ဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

အညတရသူရဲကောင်း(ခ-သိမ်း) ❖ ၄၁

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လေထဲသို့ ခုန်ငုံ၍ တက်လာသည်။

သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် အလွန်ပေါ့ပါးလာပြီး သစ်ရွက်တစ်
ရွက် ဝေလွင့်လာသကဲ့သို့ရှိသည်။

ဟူစွမ်းကျီသည် ကြာကြာမပြေးလိုက်ရ။ သူ့ရှေ့တွင် လူ
တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့၊ ခင်ဗျား ဒီတစ်ခါ ဘယ်ပြေးဦးမှာလဲ”

ဟူစွမ်းကျီ မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေလေ
တော့သည်။

သူသည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ဝမ်ကျူးစန်းအား တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

“ချွမ်း...ချွမ်း...ချွမ်း”

ဓားသံများ ထိုနေရာတွင် ဆူညံသွားသည်။

ဟူစွမ်းကျီနှင့် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် ထိုနေရာတွင် အပြင်း
အထန် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။

“ခင်ဗျား ဒီတစ်ခါတော့ ပြေးလို့ မလွတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြေးတဲ့
နေရာတွေ မနည်းတော့ဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းက ပြောလိုက်ရင်း ဝှေ့ပတ်၍ ခုတ်ချလိုက်လေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ချွမ်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဟူစွမ်းကျီ၏ဓား
မှာ ထက်ဝိုင်းကျိုးသွားသည်။

ဟူစွမ်းကျီသည် ဓားအကျိုးဖြင့် ဝမ်ကျူးစန်း၏မျက်နှာသို့

၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သို့ ပစ်လိုက်သည်။

“ဝိုး”

ဝမ်ကျူးစန်းက ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ အရှေ့သို့ ခုန်လွှားလိုက်သည်။

“ဖုန်း”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဓားဖြင့် မခုတ်တော့ဘဲ လက်ဖြင့် ရိုက်ချ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟူစွမ်းကျီသည် ပျော့ရွေ့ကာ အောက်သို့ လဲကျသွား၏။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဟူစွမ်းကျီအား ပခုံးပေါ်သို့ ထမ်းတင် လိုက်ပြီး မြစ်တစ်ရာဂိုဏ်းသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ချောက်ပျက်ကြီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဝမ်ကျူးစန်းသည် ခြေ ထောက်တစ်ဘက် ထောက်လိုက်ကာ အပေါ်သို့ လွှား၍ ခုန်တက် လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် တစ်ဘက်ချောက်ကမ်းပါး ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် လူဆိုးများအား တိုက်ခိုက်ပြီး လူဆိုး များ ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် မြစ်တစ်ရာဂိုဏ်း အိမ်ကြီးအား မီးရှို့လိုက် သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် ဟူစွမ်းကျီအား လက်နှစ် ဘက်ကို ကြိုးချည်ကာ မြင်းတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၄၃

သူတို့ မြို့ထဲ ပြန်ဝင်သောအခါ ခိုင်ဖုံးမြို့မှ အာဏာသား မျိုးအား တွေ့ရတော့သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ဟူစွမ်းကျီ၊ မြစ်တစ်ရာဂိုဏ်းကိုလဲ မီးရှို့လိုက်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို မကြာခင် ခိုင်ဖုံးမြို့ကို ခေါ်လိုက်မယ်၊ အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဟာ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မယ်၊ ကျွန်တော့်ဇနီးလောင်းလေး နဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ခိုင်ဖုံးမြို့ကို လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မဆုံးနိုင်သောစရီး

ဝမ်းကျူးစန်း...။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် ဟူစွမ်းကျိုကို ဆုံးမနိုင်ခဲ့ပြီး တာဝန်ကျေ
အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

သူက အိမ်ပြန်လာသောအခါ ပြဿနာ အရပ်ရပ်မှာ ပြီးဆုံး
သွားခြင်း မရှိသေးကြောင်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ရှောင်ရီ...ရှောင်ရီ”

ဝမ်းကျူးစန်းက တကြော်ကြော် ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

ရှောင်ရီ၏ငှားသံ မကြားရပါချေ။

ဝမ်းကျူးစန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

“ရှောင်ရီ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သူက လိုက်လံရှာဖွေပါသော်လည်း ရှောင်ရီ၏အရိပ်အ
ရောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

ဝမ်းကျူးစန်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ရှောင်ရီ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်း
ဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

“ရှောင်ရီကို ဘယ်သူကများ ဖမ်းခေါ်သွားကြတာပါလိမ့်”

သူတွေးတောနေစဉ်...

“ဟူး”

လူရိပ်တစ်ခုက သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဟင်”

ဝမ်းကျူးစန်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ကာ ရောက်လာ
သူကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရောက်လာသူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ကာ
မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းက ရှောင်ရီကို လိုက်ရှာနေတာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဘယ်မှာလဲ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်က...

၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိတယ်”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ရှောင်ရဲကို ဖမ်းထားရတာလဲ”

“မင်းကို လိုချင်လို့”

“ကျုပ်ကို”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို လိုချင်ရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ထိုလူက...

“ဟူ့စွမ်းကျံ ဒုက္ခရောက်သွားတာကို မကျေနပ်တဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“သြော်”

ဝမ်းကျူးစန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟူ့စွမ်းကျံနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကလဲ သည်လူတွေကို ဂရုမစိုက်သေးဘူးဗျ”

ထိုလူက...

“မင်းဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင် ပထမဆုံး သေသွားရမှာ ရှောင်ရိပ်”

“ခင်ဗျား”

“ရှောင်ရိ မေးသစေချင်ရင် ကျုပ်စကားကို မင်းနားထောင်

အညာတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ရလိမ့်မယ်”

“နေပါဦး၊ ကျုပ်က ဘာကို နားဝောင်ရမှာလဲ”

ထိုလူက...

“မင်းက လူဖေးရှောင်မှာ ဘာအစီအစဉ်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ

စုံစမ်းပြီး ကျုပ်ကို သတင်းပေးရမယ်”

“ဘာဗျ”

ဝမ်းကျူးစန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ထိုလူကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူက...

“မင်းက လူဖေးရှောင်ကို သွားတွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဝမ်းကျူးစန်း ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ်ခိုင်းတာ မလုပ်ရင် ရှောင်ရိပ်ပဲ နောက်ထပ် ဒုက္ခရောက်ရမယ့် လူတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မှတ်သားပါ”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ငှာကျင်းကို ပြောတာလား”

ထိုလူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ငှာကျင်းကိုထိရင် ငှာဖုံးက လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဘူးဗျ”

၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူက...

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ကျုပ်ခိုင်းတာ မလုပ်ရင် ဘာကျင်းလဲ ဒုက္ခ ရောက်ရမှာပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ရှောင်ရီ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေး တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားအရင်ဆုံး သက်သေပြရမယ်”

ထိုလူက...

“ဟောသည်မှာကြည့်”

သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် စာရွက်လေး တစ်ရွက် လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက အသာအယာပင် ဖမ်းယူကာ ကြည့်လိုက် လေသည်။

စာထဲ၌...

“ဦးလေးဝမ် ကျွန်တော်ကို ကယ်ပါ”

ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

စာရွက်ကလေးကို အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက် လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် ရှိမနေတော့ပါ။

ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိလာသကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

လုဖေးရှောင်နှင့် သွားတွေ့ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

လုဖေးရှောင် အရက် စားသောက်ပွယ်ရာများ ဖွယ်ဖွယ်ရာ ရာ ပြင်ဆင်ကာ ဝမ်ကျူးစန်းကို စည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ကျုပ်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကြို တင် ရိပ်မိနေသလိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လုဖေးရှောင် ရယ်မောလိုက်လေးပည်။

“မင်းပဲ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က”

“ကျုပ်ကလဲ ပြောစရာ ရှိနေတာနဲ့ မင်းအမြန်ဆုံး ရောက် လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဘာများ ပြောစရာ ရှိတာလဲဗျာ”

လုဖေးရှောင်က...

“ပြောရမှာ အားနာစရာ ကောင်းနေပြီ၊ မင်းကို တာဝန်တစ်

၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခု ပေးချင်လို့”

“ဪ”

“တာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားတာ မကြာသေးဘူး၊ နောက်ထပ် တာဝန်တစ်ခု ပေးရမယ်ဆိုတာ”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကဲ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ ပြောပါ”

လုပေးရှောင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

“သိုင်းလောကမှာ အမှောင်ဂိုဏ်း၊ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့တို့ကို နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုတာ သတင်းရလိုက်လို့ပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သည်ကိစ္စက မပြတ်သေးဘူးကိုး”

လုပေးရှောင်က...

“အသည် ဂိုဏ်းကို ‘လောင်မီး’ဂိုဏ်းလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ အနက်ရှောင်သိုင်းသမားတွေ၊ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတွေကို သူတို့ လက်အောက်မှာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားပြီး သိုင်းလောကကို လောင်မီးကျအောင် ဖန်တီးနေကြတာပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက လောင်မီးဂိုဏ်းဟူသော အမည်ကို သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

လုပေးရှောင်က...

“လောင်မီဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်နေသူဟာ အဖြူရောင် ထိပ်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်တို့ သတင်းရထားတယ်”

အဖြူရောင်ထိပ်သီး သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးက အနက်ရှောင်လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုအား ဦးဆောင်နေခြင်းမှာ သိုင်းလောကအတွက် အလွန်အန္တရာယ်များသောကိစ္စဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဘယ်သူများလဲဗျာ”

“ခုထိတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ တိတိကျကျ မသိရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမှောင်ဂိုဏ်း၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းတို့ ချေမှုန်းခံလိုက်ရပြီးတဲ့နောက် လောင်မီးဂိုဏ်းရဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခံထားရတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ချို့က ဖြိုခွဲခံရမှာ ကို စိုးရိမ်လာကြတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်လာကြတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဆက်ပြောပါဦးဗျာ”

လုပေးရှောင်က...

“သူတို့က ဆက်သွယ်ပြီး လောင်မီးဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းနိုင်အောင် သတင်းပေးလိမ့်မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဒါဆို လောင်မီဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းပစ်နိုင်ဖို့ သိပ်ပြီး မခဲယဉ်းတော့ဘူးဗျေ”

လုပေးရှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သည်လို (ပူဆရာမ)၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေက ဘာမဆို ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ အတော့်ကို သတိပီရိယထားပြီး ဆောင်ရွက်ရလိမ့် မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်ကို ကာဝန်ပေးချင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပဲ ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံ ကြည်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ဘယ်လိုစပြီး ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

“မင်းလုပ်မှောက်”

လုဖေးရှောင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း သေသေချာချာ နားထောင်နေလိုက် လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

ဘေးကြပ်နံကြပ်

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လုဖေးရှောင်ထံမှ ပြန်လာသောအခါ လူတစ်ယောက်က နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသည်ကို သတိပြုမိ လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လူရှင်းသော တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် ခြေ လှမ်း ရပ်လိုက်သည်။

နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ခင်ဗျား နောက်ရောင်ခံလိုက်နေတာကို ကျုပ်သိပြီးပါပြီ ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားအဆုံးတွင် လူတစ်ယောက်က သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“လူဖေးရှောင်က ဘာပြောလိုက်သလဲ”

ဟု မေးလာလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သူက လောင်မီးဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျုပ်ကို တာဝန် ပေးလိုက်တယ်”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

မျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားတာလဲဗျ”

ထိုလူက...

“ကျုပ်က သဘောကျလို့ ရယ်တာပေါ့”

“ဘာလဲ လောင်မီးဂိုဏ်းဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ လား”

ထိုလူက...

“ဒါ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ မင်းကို ဘယ်လိုစုံစမ်းရမလဲဆိုတာ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်ကျူးစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူးဗျ”

“မင်း”

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၅၅

“လောင်မီးဂိုဏ်းက သိပ်ပြီးလျှို့ဝှက်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူလဲ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာရအောင် ကြိုးစားစုံစမ်း ဖော် ထုတ်ဖို့ မှာလိုက်တာ”

ဝမ်ကျူးစန်း စာမင် လိမ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းကို ဘာမှမပြောလိုက်ဘူး ဟုတ်လား”

“မပြောလိုက်ဘူး၊ သူလဲ မသိဘူး။ ကဲ ကျုပ်က လူဖေး ရှောင် အကြောင်း ပြောပြီးပြီ၊ ရှောင်ရိုက် လွှတ်ပေးလိုက်ပေတော့”

ဝမ်ကျူးစန်း တောင်းဆိုလိုက်သောအခါ ထိုလူ ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်လေသည်။

“လူဖေးရှောင်က တခြား ဘာထွေ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘဲ လွှတ်ပေးနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား”

ဝမ်ကျူးစန်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် အငိုက်ဖမ်းကာ ထိုလူ့ဓား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပဉ္စာများ ရှိနေပြီ ဖြစ်လေ သည်။

လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ တိုက်ခိုက်မှု ပြင်းထန်နေသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မျက်နှာဖုံးရှင် ကပ္ပာကယာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်
တိမ်းလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း မထူးတော့ဟု သဘောထားကာ ဆက်
လက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ ထွက်ပြေးသွား၍ မရအောင်ပင် ဖိပြီးတိုက်ခိုက်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေ
တော့သည်။

ထိုလူ၏သိုင်းပညာ မခေပါ။

သို့သော်...

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြလျှင်...

“ဝုန်း”

ထိုလူမှာ ဝမ်ကျူးစန်း၏လက်ချက်မိကာ လွင့်စဉ်သွား
တော့သည်။

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက အော်ငေါက်ပြီး ပြေးလိုက်သွား၏။

ထိုလူ မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထရင်း...

“ဝေါ့”

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ရှောင်ရိ ဘယ်မှာလဲပြောပါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျား သေ

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

သွားလိမ့်မယ်”

ထိုလူ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်နေ၏။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ရှောင်ရိ ဘယ်မှာလဲ”

ထိုလူက...

“သူ့ကို မင်းရဲ့အိမ် အနောက်ဘက် ထင်းသိုလှောင်ရုံထဲမှာ
ဖမ်းချုပ်ထားတယ်”

“ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်”

“ကျုပ် မလိမ့်ဝံ့ပါဘူးဗျာ”

ထိုလူမှာ ဝမ်ကျူးစန်းအား ကြောက်ရွံ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့၊ ရှောင်ရိကို တွေ့ရပြီဆို
ရင် ခင်ဗျားကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

ထိုလူလည်း ဘာမှမတတ်သာဘဲ ဝမ်ကျူးစန်းနှင့်အတူ
လိုက်သွားရလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထင်းသိုလှောင်ရုံ...။

ထင်းသိုလှောင်ရုံသည် အိမ်ကလေး၏ အနောက်ဘက်
မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း”

ဝမ်ကျူးစန်းက ထင်းသိုလှောင်ရုံ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေ
သည်။

တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် အပုပ်နံ့များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ရှူရှိုက်မိလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

ဝမ်ကျူးစန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သိုလှောင်ရုံထဲ၌ ထင်းအနည်းငယ်သာ ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခွေခွေကလေး လဲကျသေဆုံးနေသော ရှောင်ရို
ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ရှောင်ရို”

ရှောင်ရိုကား သေဆုံးသွားချေပြီ။

ဝမ်ကျူးစန်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်ဘက် လှည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ရက်စက်လှချည်လား”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ်...ကျုပ် လက်ချက် မဟုတ်ဘူး”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

“ဘာဗျ”

“ဒါ ငှက်ကလေးရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ငှက်ကလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ်ရဲ့အဖော်ပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက”

“ကျုပ်က ငှက်ကြီးပါ”

“ဪ”

ငှက်ကြီးနှင့် ငှက်ကလေးသည် အမှောင်လောကသားများ
ဖြစ်လေသည်။

ခိုင်းစေမည့်သူ ရှိပါက အကြွေးငွေယူကာ လုပ်ကိုင်ဆောင်
ရွက်ပေးတတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်း
လိုက်တာ ဟုတ်လား”

ငှက်ကြီးက...

“ဟုတ်ပါတာဗျာ၊ ငှက်ကလေးက ရှောင်ရိုကို ဖမ်းဆီးပြီး
စောင့်ကြည့်ရမှာ၊ ကျုပ်ကတော့ မင်းနဲ့ တွေ့ပြီး အပေးအယူလုပ်ဖို့
တာဝန်ခွဲဝေယူခဲ့ကြတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ငှက်ကလေး ဘယ်မှာလဲ”

၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သူက မြို့ထောင်က အရက်ဆိုင်လေးမှာ ရှိနေမှာ သေချာ ပါတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက ရှောင်ရိုကို ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်ရိုမှာ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရိုက ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အသတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဝမ်ကျူးစန်း နားလည်မိလေသည်။

ရှောင်ရိုကို ကြည့်ရင်း ဝမ်ကျူးစန်း ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းမရအောင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ငှက်ကြီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအသက်ရှင်နေသမျှ လူတကာကို ဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

ငှက်ကြီးသည် အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ကာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“ခင်ဗျားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ဘူးဗျ”

ဝမ်ကျူးစန်းက တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝန်း”

“အား”

ငှက်ကြီး ပဲကျသွားလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်

မြို့ထောင်၌ အရက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ရှိလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုအရက်ဆိုင်လေးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းကာ ဆိုင်ရှင်နှင့် အရက်သောက်နေသူ တစ်ယောက်သာ ရှိနေ၏။

ဝမ်ကျူးစန်းက ဆိုင်ရှင်ထံ လှမ်းသွားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က အလုပ်တစ်ခု အပ်ချင်လို့ သည်ကို ငှက်ကြီးတို့ မလာဘူးလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်က...

၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ငှက်ညီနောင်ကို မေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်..”

ဆိုင်ရှင်၏စကားမဆုံးမီ အရက်ထိုင်သောက်နေသူက

ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေ ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့ပါလား”

ဆိုင်ရှင်ကလည်း ဝမ်ကျူးစန်းကို ပြောလိုက်သည်။

“သူက ငှက်ကလေးပဲ၊ သူနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါလား”

“ကောင်းပဲပြီ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ငှက်ကလေးထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

“ထိုင်ပါဗျာ”

ငှက်ကလေးက ပျူပျူငှာငှာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ငှက်ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချ

လိုက်လေသည်။

“သောက်လိုက်ပါဦးလား”

ငှက်ကလေးက အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့ပေးလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာပါ၊ ဒါကြောင့် အလုပ်

အကြောင်း ပြောတာပေါ့”

ငှက်ကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ပြောပါ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

“ဝမ်ကျူးစန်းက...”

“ငှက်ညီနောင်ကို လူတစ်ယောက်က အလုပ်တစ်ခု အပ်ခဲ့တယ်၊ ငှက်ညီနောင်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

ငှက်ကလေး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ငှက်ညီနောင်ကို ငှားရမ်းခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်”

ဟု မေးလိုက်၏။

ငှက်ကလေးက...

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ရွှေတုံးကလေးတစ်တုံး ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ် ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ခိုင်းတာ ဘယ်သူလဲ”

ငှက်ကလေးက ရွှေတုံးလေးကိုတစ်လှည့်၊ ဝမ်ကျူးစန်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဝမ်ကျူးစန်း”

“ဘာ”

၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ငှက်ကြီး သေသွားပြီ”

“မင်း...မင်း”

ငှက်ကလေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်တာလဲ ပြောပါ”

ဟု အေးတိအေးစက် မေးလိုက်လေသည်။

ငှက်ကလေး အံကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်းမေးတိုင်း ပြောရမှာလား”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားလဲ ငှက်ကြီးနောက်ကို လိုက်သွားချင်ပြီ ထင်တယ်”

“ကျုပ်က မင်းကို ကြောက်နေရမှာလား”

ရုတ်တရက် ငှက်ကလေးက ခုန်ထကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ

သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းကလည်း ချက်ချင်းရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ငှက်ကလေးမှာ ဝမ်းကျူးစန်းကို မယှဉ်နိုင်ပါ။

“ဝုန်း”

အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတော့

သည်။

ဆိုင်ရှင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ့...ဟေ့ မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ချင်ရင် တခြားနေရာကို သွား

ကြပါ။ ကျုပ်ဆိုင်ထဲမှာ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

သို့သော်...

ရန်ပွဲက ဆက်လက်ဖြစ်ပွားစရာ စကြောင်းမရှိတော့ပါ။

ငှက်ကလေးမှာ ဝမ်းကျူးစန်း၏လက်ချက်ဖြင့် သတ်လစ်မေ့

မြောနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းကျူးစန်းက ဆိုင်ရှင်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်လည်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားတော့သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက ငှက်ကလေးကို ပမ်းပေါ်၌ ထမ်းကာ ဆိုင်

ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြို့ပြင် တစ်နေရာ၌ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက ငှက်ကလေးကို ဖမ်းခေါ်လာပြီး သစ်ပင်
တစ်ပင်၌ ကြိုးဖြင့် တွဲလောင်းချည်နှောင်ထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သွေးကြောပွင့်ပေးလိုက်ရာ ငှက်ကလေး ပြန်ပြီး
သတိရလာတော့သည်။

ငှက်ကလေးသည် သူ၏အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်မိပြီး...

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ကြောက်လန့်တကြား တောင်းပန်နေတော့သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားက ရှောင်ရိကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်
တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ချမ်းသာပေးရမှာလဲ”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

“ခင်ဗျား သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

ဝမ်းကျူးစန်းက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေသည်။

ငှက်ကလေးက...

“ကျုပ်...ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်”

“နေပါဦး၊ ဘာကို အမှန်အတိုင်း ပြောမှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူက ခိုင်းတယ်
ဆိုတာ ပြောပြမယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျား လိမ်ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

“ဟာ ကျုပ် မလိမ်စုံပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပြောပါ”

“ကျုပ်တို့ကို ခိုင်းတာ..”

ငှက်ကလေး စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

“ဝှစ်”

လက်နက်ပုန်းလေးတစ်ခု ပစ်လွှင့်လာပြီး ငှက်ကလေး၏
ရင်ဝှစ် ဖျက်ဝင်သွားလေသည်။

ငှက်ကလေး အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားလေ
တော့သည်။

“ဟင်”

ဝမ်းကျူးစန်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

ငှက်ကလေးအား တစ်စုံတစ်ယောက်က နတ်ပိတ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် ငှက်ကလေး၏အလောင်းကို ငေးကြည့်
နေပြီးမှ သတိဝင်လာကာ...

“ဘယ်သူလဲ”

အော်ငေါက်ရင်း လက်နက်ပုန်း ပစ်လွှင့်လာရာဘက်သို့ ခုန်
ထွက်သွားလေတော့သည်။

၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တောအုပ်အပြင်ဘက် ခုန့်ထွက်လိုက်သည်နှင့် ပြေးလွှားသွားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ပြေးလို့ လွတ်မလား”

ဟု အော်ခေါက်ကာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ထိုလူသည် မြို့ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ပြေးလိုက်သွားရင်း မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မြို့ထဲ၌ သုားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့် စည်ကားနေ၏။

ဝမ်ကျူးစန်း မြို့ထဲရောက်သွားလျှင်...

“အစ်ကို”

ချိုလွင်သော ခေါ်သံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမချောလေးတစ်ဦး လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းမချောလေးကား ငှာကျင်း ဖြစ်လေသည်။

“ညီမငှာကျင်း”

ငှာကျင်းက ဝမ်ကျူးစန်း အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“အစ်ကို ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲရှင်၊

အစ်ကို ခရီးသွားနေတယ်ဆို”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

“ဟုတ်တယ် ညီမ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ပြောရင်း ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကြည့်လိုက်လေသည်။

ငှက်ကလေးအား လုပ်ကြံသွားသူ၏ အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

ထိုလူ ပျောက်ဆုံးသွားချေပြီ။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း စိတ်ပျက်သွားလေတော့သည်။

ငှာကျင်းက...

“အစ်ကို ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ပြောပါဦးရှင်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ရှောင်ရိ သေသွားပြီ”

ရှောင်ရိအား ငှက်ညီနောင်က လုပ်ကြံလိုက်ကြောင်း၊ ငှက်ကလေးလည်း နုတ်ပိတ်ခံလိုက်ရကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

ငှာကျင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မကြောင့် လူသတ်သမား လွတ်မြောက်သွားတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီမရယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကို တွေ့အောင် ရှာမှာပါ”

ငှာကျင်းက...

“အစ်ကို အချိန်ရရင် ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ခဏလောက်

၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခွဲပါလားရှင်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကိစ္စရှိလို့လား ညီမ”

ဌာကျင်းက...

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ၊ အစ်ကိုကြီးဌာဖုံးက အစ်ကိုကို
တွေ့ချင်နေတာ”

“ညော်”

ဝမ်ကျူးစန်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ဌာကျင်းနှင့်
လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

ဝမ်ကျူးစန်း ရောက်သွားသောအခါ ဌာဖုံးသည် အရက်ချိုး
ကုန်းစွန်းနှင့်အတူ ရေခွေးကြမ်းသောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

နှစ်ယောက်သား အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုခုကို တိုင်ပင်
နေပုံရလေသည်။

ဌာဖုံးက ဝမ်ကျူးစန်းကို မြင်လျှင် ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုလိုက်
လေသည်။

“မိတ်ဆွေလေး ရောက်လာတာ အတော်ပဲ”

နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးလျှင်...

“ကျုပ်က ပြဿနာတွေ ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ အေးချမ်းသွားပြီလို့
ထင်နေတာ၊ ခုမှ ဧရာမပြဿနာကြီးတစ်ခု ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိ
လိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဘယ်လိုများလဲဗျာ ပြောပါဦး”

ဌာဖုံးက...

“သိုင်းလောကမှာ လောင်မီးဂိုဏ်းဆိုတဲ့ အင်မတန် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း ရှိနေတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

လောင်မီးဂိုဏ်းအကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာပြီ မဟုတ်ပါ

လား။

ဌာဖုံးက...

၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းတွေရဲ့
သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ဟာ လောင်မီးဂိုဏ်းက ချုပ်ကိုင်ထားတာပဲ၊
လောင်မီးဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့်ဂိုဏ်းပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“လောင်မီးဂိုဏ်းကို ဘယ်လိုခြေရာခံမိတာလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဌာပေးက...

“ဒါကိုတော့ ဆရာကြီးကုန်းစွန်းက ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ကုန်းစွန်းကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ကုန်းစွန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကုန်းစွန်း ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

“ကျုပ်လဲ မမျှော်လင့်ဘဲ သည်အကြောင်းတွေ သိခဲ့ရတာ”

ဟု အစချီကာ သူကြိုတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ပြောပြလိုက်
လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

ငွေလှံဂိုဏ်း၏ကံကြမ္မာ

ကုန်းစွန်းက တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုအပေါ်ရှိ သစ်ပင်တစ်
ပင်အောက်၌ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေ၏။

ဌာပေး၏ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပြီးပြီ ဖြစ်ရကား သူလည်း
သိုင်းလောကသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။

လေပြည်လေညှင်းလေးကလည်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်နေ
သည်။

ကုန်းစွန်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝ အလှအပများကို
ငေးမောကြည့်ရင်း အရက်ကို အရသာခံကာ သောက်နေ၏။

ထိုစဉ်...

“အား”

၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

ကုန်းစွန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိလေ
သည်။

ထိုအခါ...

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသူတစ်ယောက်က
ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ပြေးလွှားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်”

ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေစဉ်...

“ဝုန်း”

ထိုလူ မြေပေါ် လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ကုန်းစွန်းလည်း လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ
ထကာ ထိုလူထံသို့ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ မြေပေါ် လဲကျနေသော်လည်း သေဆုံးသွားခြင်း
မရှိသေးပါချေ။

ကုန်းစွန်းက...

“မင်း ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

ထိုလူက...

“လောင်မီးဂိုဏ်းက ငွေလုံဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်တော့မယ်”

ဟု အားယူကာ ပြောလာလေသည်။

ငွေလုံဂိုဏ်းမှာ အဖြူရောင်သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း

ကုန်းစွန်း သိထားလေသည်။

သို့သော် လောင်မီးဂိုဏ်းဆိုသောအမည်ကို ယခုမှ ကြား
ဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“လောင်မီးဂိုဏ်းက ငွေလုံဂိုဏ်းကို ဘာကြောင့် ဖျက်ဆီး
ပစ်ချင်ရတာလဲ”

ထိုလူက...

“ငွေလုံဂိုဏ်းဟာ လောင်မီးဂိုဏ်း ခိုင်းသမျှ လုပ်နေတာ၊
လောင်မီးဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနခွဲတစ်ခုလို့ ပြောနိုင်တယ်။ အခု အမှောင်ဂိုဏ်း
ပျက်စီးသွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငွေလုံဂိုဏ်းကြောင့် လျှို့ဝှက်ချက်
တွေ ပေါ်ပေါက်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာနဲ့ လောင်မီးဂိုဏ်းက ငွေလုံ
ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မှာ”

ကုန်းစွန်းက...

“ငွေလုံဂိုဏ်းကြောင့် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်ပေါက်သွား
မယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုသဘောလဲ”

“ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ်ဟာ”

ထိုလူသည် ပြောပြရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဘာမှ မပြော
နိုင်ဘဲ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူသည် ငွေလုံဂိုဏ်းမှ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ငွေလုံဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကူအညီ တောင်းလိုသည့် သဘော ရှိလေသည်။

သို့သော် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားတော့သည်။

ကုန်းစွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငွေလုံဂိုဏ်းကို သွားရင်တော့ အခြေအနေ သိရမှာပဲ”

သိုင်းလောက၌ လျှို့ဝှက်သော ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်ရကား နှစ်စမ်းဖော်ထုတ်ရန် ကုန်းစွန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

ငွေလုံဂိုဏ်း...။

ငွေလုံဂိုဏ်းမှာ နာမည်ရှိသော အဖြူရောင်ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင်သည် ပြည်နယ်ငါးခု မဟာမိတ်အဖွဲ့မှ နာယကတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ကုန်းစွန်းက ငွေလုံဂိုဏ်းသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

ကုန်းစွန်းလည်း သိုင်းလောက၌ နာမည်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင်ကိုယ်တိုင် ကြိုဆိုလေသည်။

“မိတ်ဆွေက ငွေလုံဂိုဏ်းကို ခုလိုရောက်လာတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိမယ် ထင်တယ်”

ကုန်းစွန်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လဲကျနေတဲ့ ငွေလုံဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျာ၊ သူက လောင်မီးဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက် ခံလိုက်ရတယ် ပြောပြီး သေဆုံးသွားတယ်”

“ဟင်”

ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင် အံ့သြသွားလေသည်။

“ငွေလုံဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

၇၇ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“နေပါဦး၊ လောင်စီးဂိုဏ်းဆိုတာ”

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး၊ ငွေလုံဂိုဏ်းသားဆိုတဲ့လူက ပြောသွားတာ”

ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီးမှ...

“လောင်စီးဂိုဏ်းဆိုတာ ကျုပ်လဲ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ ပြီးတော့ ငွေလုံဂိုဏ်းသားတွေအားလုံး ဂိုဏ်းမှာပဲ ရှိနေကြတာ၊ ဘယ်ကိုမှသွားတာ မဟုတ်ဘူး”

ကုန်းစွန်းက...

“ငွေလုံဂိုဏ်းသားတွေ အားလုံး ရှိနေကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ငွေလုံဂိုဏ်းသားကကော”

“ကျုပ် မသိဘူး၊ အဲဒါ ငွေလုံဂိုဏ်းသား ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ”

ကုန်းစွန်း ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဟုလည်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဟူရှောင်က...

“မိတ်ဆွေငြီး တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူက သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပြောချင်ရာ ပြောသွားတာ ဖြစ်မှာပါ၊ သည်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲ ဘာမှမထားပါနဲ့တော့၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ”

စားသောက်ပွဲဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

သို့သော် ကုန်းစွန်းက လက်မခံပါ။

“ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူဟာ ငွေလုံဂိုဏ်းသား မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လဲ ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်မှာ တခြားကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးတော့ နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး လာပါမယ်၊ ခုတော့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် တားနေသည့်ကြားမှ ပြန်သွားလေတော့သည်။

၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကုန်းစွန်း...။

ကုန်းစွန်းက တကယ်တမ်း ပြန်သွားသည် မဟုတ်ပါ။

ညမိုးချုပ်သွားသောအခါ ကုန်းစွန်းသည် ငွေလုံဂိုဏ်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ည...။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသော်လည်း ငွေလုံဂိုဏ်း ၏ အဆောက်အဦးကြီး၌မူ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

အစောင့်အကြပ်များကလည်း လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ကာ တင်းကြပ်စွာ စောင့်ကြပ်နေကြလေသည်။

ကုန်းစွန်းက အမှောင်ထုထဲမှနေ၍ အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်ကြည့်နေပြီးမှ တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားကာ အဆောက်အဦး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်း၏ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းမွန်လှသဖြင့် အစောင့် အကြပ်များ သတိမထားမိလိုက်ကြချေ။

ကုန်းစွန်းက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အဆောက်အဦးထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စကားသံများ ထွက်ပေါ်နေသည့် ခန်းမဆောင် ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် သွားလိုက်လေသည်။

ညဉ့်ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌ ဂိုဏ်းချုပ်ဟူရှောင်က ငွေလုံဂိုဏ်းမှ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်များနှင့် တိုင်ပင်ပြောဆို နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

ဟူရှောင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

“ဌာနခွဲမှူးလီထုံးတော့ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်း အမှောင်ဂိုဏ်း ပျက်စီးပြီး ဟူစွမ်းကျွန်း အဖမ်းခံလိုက်ရတာနဲ့ လောင်မီးဂိုဏ်းက ကျုပ်ဘက်ကို ဦးလှည့်လာတော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိတာပါ”

ကုန်းစွန်းသည် နားစွင့်ရင်း...

“ငွေလုံဂိုဏ်းဟာ လောင်မီးဂိုဏ်းရဲ့ လက်အောက်ခံဆိုတာ သေချာနေပြီ”

ဟု စိတ်ထဲရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဟူရှောင်က...

“ကျုပ်တို့ဟာ လောင်မီးဂိုဏ်းရဲ့ လက်အောက်ခံ ဖြစ်နေတာ အားလုံးအသိပါ။ သူတို့ ခိုင်းသမျှ မညည်းမည။ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရတယ်၊ ခုတော့ အမှောင်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုပြီး သူတို့အကြောင်း ပေါ်ပေါက်မှာကို စိုးရိမ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးချင်နေတာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်စရာပဲ၊ ဒါကြောင့် လောင်မီးဂိုဏ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်လေသည်။

ငွေလုံဂိုဏ်းမှ ဌာနမှူးများ၊ ခေါင်းဆောင်များကလည်း လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

ဟူရှောင်က...

၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အားလုံး တိုက်ပွဲ ဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားကြပါ”

ဟု အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

အပြင်ဘက်မှ စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခုခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ငွေလုံဂိုဏ်းအား ရန်သူများက စီးနင်းတိုက်ခိုက်လာကြပြီ

ဖြစ်လေသည်။

ဟူရှောင်က...

“အားလုံး တိုက်ပွဲဝင်ကြမယ်”

ဟု ပြောကာ ငွေလုံတစ်လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ခြမ်း...ခြမ်း...ခြမ်း”

ဌာနခွဲမှူးများ၊ ခေါင်းဆောင်များက လက်နက်များ ဆွဲ ထုတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ခန်းမဆောင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

ကုန်းစွန်းက အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ ငူငူကြီး ရပ်နေသည်။

သူက တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောစဉ်း စားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ နာမည်က ဟူရှောင်၊ အမှောင်ဂိုဏ်းချုပ် ရဲ့အမည်က ဟူစွမ်းကျီ၊ လက်စသပ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုး”

ဟူစွမ်းကျီအား နန်းတွင်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်လေ သည်။

ဟူစွမ်းကျီမှတစ်ဆင့် သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးသူများကို ဆက်စပ်ဖော်ထုတ်ကာ အရေးယူသွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟူစွမ်းကျီနှင့် ပတ်သက်နေသည့် ဟူရှောင်ထံ

၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လည်း အရေးယူမည် ဖြစ်သည်။

ဟူစွမ်းကျီနှင့် ဟူရှောင်တို့ ညီအစ်ကို ဖြစ်နေပြီး လောင်မီး
ဂိုဏ်း၏ လက်အောက်ခံများ ဖြစ်နေသည်။

လောင်မီးဂိုဏ်းက ဟူစွမ်းကျီ၊ ဟူရှောင်တို့နှင့် ပတ်သက်၍
နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်မလာရလေအောင် ဟူရှောင်
၏ငွေလုံဂိုဏ်းအား ချေမှုန်းပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေတော့
သည်။

ကုန်းစွန်းက အခြေအနေကို ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်ပြီ
ဖြစ်လေသည်။ ကုန်းစွန်း သတိဝင်လာချိန်၌...

“အား”

“အမယ်လေး”

တိုက်ပွဲများက ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ငွေလုံဂိုဏ်း အဆောက်အဦးကြီး မီးစွဲလောင်လာလေတော့
သည်။

“ဟိုက်”

ကုန်းစွန်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်
လိုက်လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၈၅

ကုန်းစွန်းက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြော
ပြလိုက်လေသည်။

ဌာပုံက...

“ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင်နဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီး ဟူစွမ်းကျီ
တို့ဟာ ညီအစ်ကိုတွေပဲ၊ ဟူစွမ်းကျီ အဖမ်းခံလိုက်ရတော့ လောင်မီး
ဂိုဏ်းချုပ်က သူတို့အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ဟူ
ရှောင်နဲ့ ငွေလုံဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ”

ဟု ထပ်မံ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာဖို့ အရေး လောင်မီးဂိုဏ်း
ကို ဖော်ထုတ် အရေးယူနိုင်ဖို့က အဓိကကျတယ်လို့ သုံးသပ်ရမှာ
ပေါ့”

“ဒါအမှန်ပဲ”

“လောင်မီးဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ သဲလွန်စ တစ်ခု
ခု ရထားပြီထင်တယ်”

ဌာပုံနှင့် ကုန်းစွန်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်ကို ပြောပြနိုင်မလားဗျာ”

ဟု ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

ဌာပုံက...

“ဆရာကုန်းစွန်း ပြောပြလိုက်ပါဗျာ”

၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ငွေလုံဂိုဏ်းမှာ မသင်္ကာစရာတစ်ခု တွေ့ခဲ့ရ

တယ်”

သူကြိုတွေ့ခဲ့ရပုံကို ဆက်ပြီး ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ငွေလုံဂိုဏ်း အဆောက်အဦးကြီးမှာ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများက အားကောင်းစွာဖြင့် အဆောက်အဦးကြီးကို ဝါးမျိုနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများလည်း တခဲနက် ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်နေဆဲ။

ငွေလုံဂိုဏ်းသားများသည် စီးနင်းတိုက်ခိုက်လာသည့်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

အနက်ရောင် ဝတ်ထားသူများအား အပြင်းအထန် ခုခံနေကြ၏။

သို့တိုင်...

လောင်မီးဂိုဏ်းသားများမှာ အင်အားကောင်းသလို သိုင်းပညာ ထက်မြက်ကြရကား ငွေလုံဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လဲကျနေကြတော့သည်။

“ဟူး”

ကုန်းစွန်းက ပြတင်းပေါက်မှတဆင့် အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်ကာ အမှောင်ရိပ်ထဲ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

သူက လောင်မီးဂိုဏ်းအား စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဖြစ်၍ အဝေးသို့ ထွက်မသွားဘဲ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲကြား၌ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသော ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင်သည်လည်း ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ဟူရှောင်၏လက်ထဲ၌ ငွေလုံတစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

လုံကိုင်ထားသော လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်လေတိုင်း လောင်မီးဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ကားခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ဟူရှောင်နှင့် ငွေလုံဂိုဏ်း ဌာနမှူးသုံးယောက်၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိကြသည့် လောင်မီးဂိုဏ်းသားတိုင်း အသက်ပျောက်သွားကြသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကုန်းစွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ဟု ကျိတ်ပြီး ချီးကျူးမိလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟား..ဟား..ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ ပျံဝဲ
ကာ ဟူရှောင်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဓားကောက်ကိုင်းထားသူတစ်ယောက်
နှင့် ခမောက်ဆောင်းထားသူတစ်ယောက်တို့လည်း ပြေးလွှားရောက်
ရှိလာကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်၏ လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်ရုံဖြင့် ထိပ်သီးသိုင်း
ပညာ ရှိသူများ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်းစွန်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

“အင်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ တွေ့ရတော့မှာပဲ”

ဟူရှောင်က...

“လောင်စီးဂိုဏ်းက ခေါင်းဆောင်တွေ ရောက်လာပြီကိုး၊
ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

လက်ထဲမှ ငွေလုံကို ဝေယမ်းကာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်
ထားလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ခ-သိမ်း) ❖ ၈၉

မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းကြောင့် မည်သူမည်ဝါ
ဖြစ်ကြောင်း မသိနိုင်ချေ။

အဘိုးအိုက...

“ဟူရှောင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ငွေလုံဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းဖို့
အမိန့်ထုတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာကို တွေးမိမှာပေါ့၊ က
သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ လက်ဝါးနှစ်သက် အသုံးပြုပြီး တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး..ဟူး”

ပြင်းထန်သော လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လက်ဝါး
ရိပ်များက ဟူရှောင်၏တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

“ယား”

ဟူရှောင်ကလည်း ညာသံပေးကာ ငွေလုံကို ဝေယမ်းပြီး
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုနှင့် ဟူရှောင်တို့ တိုက်ခိုက်နေကြစဉ် ငွေလုံဂိုဏ်းမှ
ဌာနခွဲမှူး သုံးယောက်က ခမောက်ဆောင်း(စားသူနှင့် ဓားကောက်
ကိုင်းထားသူတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

တိုက်ပွဲအသွင်က တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များ၏ သိုင်းပြိုင်ပွဲတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်
ပေါ်လာလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြပြီး မကြာမီ အနိုင်အရှုံး အဖြေပေါ်လာ တော့သည်။

လောင်စီးဂိုဏ်းချုပ်သည် ငွေလုံဂိုဏ်းမှ လူအင်အားနှင့် သိုင်းပညာကို သေသေချာချာ တွက်ချက်ပြီးမှ အနိုင်ယူနိုင်ဖို့ သေချာ သူများအား စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဦးခေါင်းပေါ်မှ ခမောက်ကို ချွတ်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်လျှင် ခမောက်သည် တစိုးစိုး လည်ပတ်ကာ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ဌာနခွဲမှူးတစ်ယောက်၏ ရင်ဝသို့ တိုးဝင် သွားလေသည်။

“အား”

ဓားကောက်ကိုင်ထားသူကလည်း ကျန်ဌာနခွဲမှူး နှစ်ဦးကို ဓားကောက်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး”

“အွန်”

ဌာနခွဲမှူးသုံးယောက်မှာ တဏှာအတွင်းမှာပင် အသက် ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“တောက်”

ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက် လေသည်။

သူတို့ အရေးနိမ့်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်မိလေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

ဟူရှောင်က...

“သေပေတော့”

ကြိုးဝါးရင်း အတိုးအိုတ်သို့ တရကြမ်း တိုးဝင်ကာ ငွေလုံ ဖြင့် ထိုးသွင်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အတိုးအို ရင်ထိတ်သွား၏။

သူက လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို အသုံးပြုနေခြင်း ဖြစ်ရကား ဟူ ရှောင်၏ငွေလုံနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်သွားလေ သည်။

“သွားစမ်း”

ထိုးသွင်းလာသော လုံချက်များကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်ကာကွယ်လိုက်ရလေသည်။

သို့တိုင်...

“ဝှစ်..ဝှစ်”

တိုးဝင်လာသည့် လုံချက်များက လျင်မြန်ပြီး ပြင်းထန်ရ ကား အတိုးအို အခက်ကြုံနေတော့သည်။

ဟူရှောင်၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အခြေအနေဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင် ရတော့မလို ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟူး..ဟူး”

ခမောက်ဆောင်းထားသူနှင့် ဓားကောက်ကိုင်ထားသူတို့

BURMESE
CLASSIC
COM

၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟူရှောင်၏နောက်ကျောဘက်မှ ခုန်ဝင်လာပြီး ပြိုင်တူ တိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေသည်။

ဟူရှောင်လည်း အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိထားသည့်တိုင်အောင် ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ အဘိုးအိုအား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူနှင့် ဓားကောက်ကိုင်းထားသူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ဟူရှောင် ခံလိုက်ရသည်။

ထို့အတူ...

သူ၏ငွေလုံကလည်း အဘိုးအို၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးသွင်းမိ လိုက်လေတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ဟူရှောင်နှင့် အဘိုးအိုတို့ ပြိုင်တူ လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ကုန်းစွန်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင် သေဆုံးသွားပြီး ငွေလုံဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားတယ်၊ လောင်မီးဂိုဏ်းဘက်က ဦးဆောင်လာသူ သုံး ယောက်ထဲမှာ အဘိုးအို ထိခိုက်သွားတယ်၊ ခမောက်ဆောင်းထားသူ နဲ့ ဓားကောက်ကိုင်းထားတဲ့လူက အဘိုးအိုကို ဖေးမခေါ်ဆောင်သွား ကြတယ်၊ ငွေလုံဂိုဏ်းဟာ မြေပေါ် ပြားပြားဝပ်အောင် ပျက်စီးသွား ပြီး ဂိုဏ်းသားတွေလဲ တစ်ယောက်မကျန် အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

ဌာဖုံးက...

“လောင်မီးဂိုဏ်းက အတော်ရက်စက်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“လောင်မီးဂိုဏ်းက ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ အဘိုးအို၊ ခမောက် ဆောင်းထားတဲ့လူနဲ့ ဓားကောက်ကိုင်းထားတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေဆိုတာ ဦးက ရိပ်မိခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်းက...

“ကျုပ်က သံသယ ဖြစ်မိတာပဲရှိတာပါ၊ ဒါကြောင့် သေ ချာအောင် စုံစမ်းဖို့ ဌာဖုံးနဲ့ လာပြီးတိုင်ပင်နေတာ”

ဌာဖုံးက...

၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့သုံးယောက်ဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ရှိတဲ့ လူတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင်လိုပေါ့။ သူ့ကို လောင်မီးဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်လို့ ရုတ်တရက် မသိနိုင်ဘူး လေ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သူတို့သုံးယောက် ဘယ်သူတွေ ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ ပြောပါ ဦး”

ကုန်းစွန်းက...

“ဒဏ်ရာရသွားတာ လက်ဝါးအဘိုးအို ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျန် တဲ့နှစ်ယောက်က ခမောက်သိုင်းသမားနဲ့ ဓားကောက်သိုင်းသမားတို့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သံသယ ရှိမိတာပဲ”

ထိုသုံးယောက်မှာ ထင်ရှားသော သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြ ပေသည်။

ဝှာဖုံးက...

“ကျုပ်တို့က သူတို့အကြောင်းကို စုံစမ်းမလို့ ခင်ဗျားကော စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်ကျူးစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပေါ့ဗျာ”

ဝှာဖုံးက...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက လက်ဝါးအဘိုးအိုဆီကို သွားပြီး စုံစမ်းပါ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းမယ်”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

“ကောင်းသားပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

လက်ဝါးအဘိုးအို...။

လက်ဝါးအဘိုးအိုသည် နာမည်ကျော် သိုင်းသမားကြီးတစ်

ဦး ဖြစ်သည်။

သူ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းဖို့ ခက်ခဲမည် မဟုတ်ပါ။

ဝမ်ကျူးစန်းက လက်ဝါးအဘိုးအိုဝံသို့ သွားရန် ဝှာဖုံးနှင့်

ကုန်းစွန်းတို့အား နှုတ်ဆက်လိုက်လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လက်ဝါးသိုင်းသမား

လက်ဝါးသိုင်းသမား...။

လက်ဝါးသိုင်းသမား၏အမည်မှာ လွေဖန်း ဖြစ်လေသည်။

လွေဖန်းသည် ရှောင်လင်ကျောင်း၌ သိုင်းပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်...

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်ကာ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားရင်း အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတရှာဖွေကာ သူ၏လက်ဝါးပညာကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံခဲ့ရာမှ ပို၍ထူးချွန်လာပြီး လက်ဝါးသိုင်းသမားဟု ကျော်ကြားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လက်ဝါးသိုင်းသမားလွေဖန်းက စစ်တူမြို့၌ နေထိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက စစ်တူမြို့သို့ သွားခဲ့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၉၇

စစ်တူမြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် စစ်တူမြို့သို့ ရောက်လျှင် လက်ဝါးသိုင်းသမားနှင့် ချက်ချင်းသွားရောက် တွေ့ဆုံခြင်း မပြုသေးဘဲ တိတ်တဆိတ် သတင်းစုံစမ်းခဲ့သည်။

ပြီးလျှင်...

လက်ဝါးသိုင်းသမား၏အိမ်နှင့် မှုက်စောင်းထိုးရှိ လွှက်ရည်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်၌ ထိုင်ကာ အကဲခတ်နေခဲ့လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက လွှက်ရည်ကို အရသာခံကာ သောက်နေစဉ် လက်ဝါးသိုင်းသမားလွေဖန်း၏အိမ်မှ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒါ ဆေးဆရာကြီးပဲ ဖြစ်မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်း မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

လက်ဝါးသိုင်းသမားလွေဖန်းသည် နေမကောင်း ဖြစ်နေ၍ ဆေးကုနေရသည်ဟု သတင်းလွှင့်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်ကျူးစန်းက ဆိုင်လုလင်ကို ခေါ်ကာ ကျသင့်ငွေ ပေးပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဆေးဆရာနောက်သို့ တိတ်တဆိတ် နောက်ရောင်ခံလိုက်သွားလေသည်။

ဆေးဆရာက ဘာမှ သိပုံမပေါ်ပါချေ။

လူရှင်းသော တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် ဝမ်ကျူးစန်းက

၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆေးဆရာကို ကျော်တက်ကာ ရှေ့မှ လမ်းပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆေးဆရာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“မောင်ရင်လေးက”

“ကျုပ်က ဝမ်းကျူးစန်းပါ”

“မောင်ရင်လေးကို ကျုပ်လဲ မသိပါလား”

“ကျုပ်ကလဲ ဆေးဆရာကြီးကို ခုမှ တွေ့ဖူးတာပါ”

“ကဲ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် လမ်းပိတ်ဟန့်တားရတယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“လက်ဝါးသိုင်းဆရာလွေဖန်းအကြောင်း သိချင်လို့ပါဗျာ”

“ဪ”

“ဆရာကြီးလွေဖန်းက ဒဏ်ရာရထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။

အဲဒါ..”

“ဟာ မဟုတ်တာ”

ဆေးဆရာ ချက်ချင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“သူ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား”

“သူက နေမကောင်းတာပါ။ ကျုပ်ဆေးတိုက်ထားတော့ မကြာခင် သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“နေမကောင်းတာကိုး၊ ဒဏ်ရာရထားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

“မဟုတ်ပါဘူး..မဟုတ်ပါဘူး”

ဆေးဆရာ ပျာပျာသလဲ ပြော၏။

မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေခြင်းကြောင့် လိမ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက ရိပ်မိပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဆရာကြီးလွေဖန်းက ရန်သူတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး ဒဏ်ရာရသွားတယ် သတင်းကြားလို့ပါဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး..မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါထက် ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးအိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ၊ ဆေးဝါးတွေဟာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာကို ကုသရာမှာ အသုံးပြုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လား”

“ဒါက..”

“လက်စသတ်တော့ ဆရာကြီးက လိမ်ပြောနေတာကိုး”

ဆေးဆရာကြီးက သူ၏ဆေးအိတ်ကို နောက်တွင် ဝှက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ကျုပ်ဟာ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာကြီးက လိမ်ပြောတယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးပါ အရေးယူခံရလိမ့်မယ်နော်”

“ဟင်”

“ဆရာကြီးလွေဖန်း ဒဏ်ရာရထားတာ မဟုတ်လား”

၁၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“ချွန်ထက်ဟဲ့ လက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ ထိခိုက်မိတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုး မဟုတ်လား”

ဆရာကြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မောင်ရင်လေးက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးလေသည်။

လက်ဝါးသိုင်းသမားကြီးလွှေဖန်း ဒဏ်ရာရထားသည်မှာ သေချာနေပြီ ဖြစ်သည်။

ငွေလိုဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင်သည် အများရှေ့တွင် အဖြူ ရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း နောက်ကွယ်၌ လောင် မီးဂိုဏ်းမှ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ထို့အတူ လက်ဝါးသိုင်းသမားလွှေဖန်းသည်လည်း လောင် မီးဂိုဏ်းမှ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြု ပါဦး”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆေးဆရာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမောကြည့် ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

ဝမ်ကျူးစန်းက ဆေးဆရာကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ လက် ဝါးသိုင်းသမားလွှေဖန်း၏အိမ်သို့ လာခဲ့လေသည်။

လွှေဖန်း၏အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က...

“အစ်ကိုလေး ဘာကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲဗျာ”

ဟု ဆီးကြိုမေးလာလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဆေးဆရာကြီးက အနာကျက်ဆေးတစ်မျိုး ပေးခိုင်းလိုက် လို့ပါ။ သည်ဆေးကိုသောက်ရင် အနာမြန်မြန်ကျက်တဲ့အပြင် အတွင်း အားလဲ တိုးပွားလာပါလိမ့်မယ်”

ဆေးလာဖို့သည်ဟု သိရလျှင် အိမ်ဖော်က ဝင်ခွင့်ပြုသည့် အပြင် လက်ဝါးသိုင်းသမားလွှေဖန်းထံသို့ ပို့ဆောင်ပေးလေသည်။

လွှေဖန်းက အိပ်ရာထက်၌ လှဲလျောင်းနေ၏။

သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ပတ်တီးများဖြင့် စည်းနှောင်ထားလေ သည်။

အိမ်ဖော်က...

“ဆေးဆရာကြီးက အနာအမြန်ကျက်ဆေး ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ တယ် သင်ကြီး”

ဟု ပြောလေသည်။

လွှေဖန်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာလေသည်။

“သူက ကျုပ်ကို နေ့တိုင်း လာကြည့်နေတာပဲ၊ စောစောက ပဲ သူပြန်သွားတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်မလာဘဲ အနာကျက်ဆေး လေတို့

၁၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခိုင်းတယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ”

ဟု မယုံသင်္ကာ မေးလာလေသည်။

“ဝမ်းကျူးစန်းက...”

“သူ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်သဘောပါ”

“ဘာကွ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လိမ်ပြောခဲ့တာပါဗျာ”

“မင်း”

“ခင်ဗျားဟာ ငွေလုံဂိုဏ်းချုပ် ဟူရှောင်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့
ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးပါပြီဗျာ”

လွေဖန်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ကဗျာကယာ လူးလိမ့်ထလိုက်ရာ ဝမ်းဗိုက်မှ သွေးများ

စီးကျလာလေတော့သည်။

“အား”

လွေဖန်း မဟန်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လဲကျသွား၏။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားဟာ လောင်မီးဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ဆိုတာလဲ
သိပြီးပါပြီဗျာ”

လွေဖန်းက...

“မင်း...မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဝမ်းကျူးစန်း”

“ဘာ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

“အမှောင်လက်ဝါးဟူစွမ်းကျိကို ဖမ်းဆီးခဲ့တဲ့ ဝမ်းကျူးစန်း
ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

လွေဖန်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။

ယခု ဝမ်းကျူးစန်းအား မမြင်ဘူးသည့်တိုင် နာမည်မကြား
ဖူးသူ လောင်မီးဂိုဏ်း၌ မရှိတော့ပါ။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် မဟာရန်သူတော်ကြီးတစ်ယောက်ဟု
လောင်မီးဂိုဏ်းသားအားလုံး သိနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားက လောင်မီးဂိုဏ်းအတွက် စွမ်းစွမ်းတစ်ဆောင်
ရွက်ခဲ့ပေမယ့် လောင်မီးဂိုဏ်းကတော့ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်
မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

လွေဖန်းက...

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားဟာ သူတို့အတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူးဆိုတာ သိ
တာနဲ့ ခင်ဗျားကို နုတ်ပိတ်ပစ်ကြမှာ သေချာတယ်”

လွေဖန်း ပိုပြီးကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျား အသက်ရှင်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်း
ဆောင်ရွက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

၁၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လွေဖန်း ငိုနေသည်။

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်မှာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည်ထားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“လောင်မီးဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းဖို့ အကူအညီပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို နန်းတွင်းက တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

လွေဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဗျာ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သူဟာ အဖြူရောင်ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး”

လွေဖန်း ငြင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျား သူ့နဲ့တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် မသိရတာလဲ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

“သူက အင်မတန် လျှို့ဝှက်တယ်၊ သူဟာ ထိပ်သီးအဖြူရောင် သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာက လွဲပြီး ဘာမှမသိနိုင်ဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားလဲ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးပါပဲ၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နည်းနည်းလေးတောင် မရိပ်မိနိုင်ဘူးလား”

“သူဟာ...”

လွေဖန်းက တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

စိတ်လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ စကားများများ ပြောလိုက်ရသဖြင့် မောဟိုက်ကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက လွေဖန်း အမောဖြေပြီးသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းလိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား ရိပ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လွေဖန်းက...

“သူဟာ သိုင်းရာဇာ ‘နန်းကုန်းထင်း’ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု အားယူကာ ပြောလာလေသည်။

“ဟင်”

ဝမ်ကျူးစန်း အံ့သြသွားလေသည်။

လွေဖန်းကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

၁၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်း ဟုတ်လား”

လွေဖန်းက...

“သူပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆမိတာ”

“သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်းသာ လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်နေ
တယ်ဆိုရင်တော့ သိုင်းလောကကြီး ပျက်စီးသွားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဝမ်ကျူးစန်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

လွေဖန်းက...

“မင်းက ကျုပ်ကို ကူညီမယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်ကျူးစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ ကျုပ်ကူညီမှာပါဗျာ”

ထို့နောက် လွေဖန်းအတွက် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်လိုက်
လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

လုပ်ကြံခြင်း

အနီရောင်ဝတ်ကာ ရွှေမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူက လက်နှစ်
ဘက် နောက်ပစ်ကာ ရပ်နေ၏။

မလှမ်းမကမ်း၌ လူနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူနှင့် ဓားခောက်ဆောင်ထားသူတို့
ဖြစ်လေသည်။

အနီရောင်ရောင်ဝတ်ထားသူကား လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်
လေသည်။ လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်က...

“လွေဖန်း ဒဏ်ရာရသွားတယ် မဟုတ်လား”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်က...

“သူဟာ ငါတို့အတွက် ရှေ့ဆက် အသုံးဝင်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ပေတော့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

၁၀၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်သည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါတော့သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်က...

“လွှေဖန်းနဲ့ ပတ်သက်နေသူအားလုံး တစ်ယောက်မှ မကျန်

စေနဲ့”

“စိတ်ချပါဗျာ”

“မင်းသွားတော့”

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ဦးညွှတ်ကာ ထွက်သွားလေ တော့သည်။ ခမောက်ဆောင်းထားသူ ထွက်သွားပြီးမှ လောင်မီး ဂိုဏ်းချုပ်က ဓားကောက်ဆောင်းထားသူကို ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းက သူ့နောက် လိုက်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက အမှားအယွင်း တစ်ခုခု လုပ်မိပြီဆိုတာနဲ့ မင်း ဘာ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းသွားပေတော့”

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်က လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျှင် ဓား ကောက်ဆောင်ထားသူလည်း ချက်ခြင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ခမောက်ဆောင်းထားသူကော ဓားကောက်ဆောင်ထားသူ ပါ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ မြင်းတစ်ကောင် ရှိနေပါသည်။

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်က မြေပေါ်ခြေဆောင်ပြီး မြင်းပေါ် ခုန် တက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် မြင်းပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် မြင်း ညှိကြီးက ရှည်လျားစွာ ဟီလိုက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းပြေးလွှားသွားတော့ သည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ကျယ်လောင်သော မြင်းခွာသံများ ဝန်းကျင်တွင် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစဉ် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

အရက်ချိုးကုန်းစွန်း ဖြစ်သည်။

ကုန်းစွန်းက ခမောက်ဆောင်းထားသူအား နောက်ရောင်နဲ့

၁၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်လာရင်း ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုန်းစွန်းက...

“လက်ဝါးသိုင်းသမားလွေဖန်းဟာ လောင်မီးဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ သေချာသွားပြီ၊ လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် နောက်ကို ငါလိုက်သွားမှပဲ”

သူက လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မလှမ်းမကမ်း၌ လူရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကုန်းစွန်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်ရန်လည်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ပါ”

ချုံပုတ်များကြားမှ လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာလေသည်။

ဌာပုံ ဖြစ်သည်။

ဌာပုံကလည်း ဓားကောက်သိုင်းသမားတို့အကြောင်း စုံစမ်းရင်း ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကုန်းစွန်းက...

“မင်းကိုး၊ မင်း တွေ့လိုက်မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

ဌာပုံက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ကုန်းစွန်းက...

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဌာပုံက...

“လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်က ပိုပြီး အရေးကြီးမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားရအောင်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ကုန်းစွန်း သဘောတူလိုက်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် ထွက်သွားရာ နောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

၁၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟူ...ဟူ...”

ကုန်းစွန်းနှင့် ဝှာဖုံးတို့က ကိုယ်ဖေပညာ အသုံးပြုကာ
ပြေးလိုက်သွားကြလေသည်။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

မြင်းဟိသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကို လိုက်မီတော့မည်ဟု ဝှာဖုံးတို့ ဝမ်း
သာသွားကြလေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ဒုန်းစိုင်းနှင့်လာသော မြင်းခွာသံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

ဝှာဖုံးနှင့် ကုန်းစွန်းတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေ
သည်။

မြင်းခွာသံက သူတို့ထံသို့ ဦးကည်လာနေသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ဝှာဖုံးက...

“သူက နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာတာပဲ”

ကုန်းစွန်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ သတိထားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

နှစ်ယောက်သား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထား
လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းခွာသံမှာ တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်ကာ နီးကပ်
လာလေသည်။

မကြာပါချေ။

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် စီးနင်းသွားသော မြင်းညိုကြီးကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။ မြင်းညိုကြီးက သည်အကိုင် ပြေးလွှားလာခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

စီးနင်းလိုက်ပါလာသူ မရှိချေ။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကုန်းစွန်းနှင့် ဝှာဖုံးတို့ အံ့သြသွားကြလေသည်။

သို့သော်...

အခြေအနေကို ချက်ချင်းနားလည် သဘောပေါက်လိုက်ကြ
လေသည်။

ကုန်းစွန်းက...

“ကျုပ်တို့ နောက်ရောင်ခံလိုက်လာတာကို သူရိပ်မိသွားပြီ”

ဝှာဖုံးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို လှည့်စားလိုက်တာပဲ”

ဝှာဖုံး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“သူ့ကို အလွတ်မပေးနိုင်ဘူး”

၁၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ကာ လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။

ကုန်းစွန်းလည်း လိုက်သွား၏။

နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာအောင် လိုက်လံရှာဖွေကြပါ
သော်လည်း လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်၏ အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရ
တော့ပါချေ။

“တောက်”

ဝှာဖုံး ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်လဲ ဒေါသကြီး မနေပါနဲ့ကွာ၊ ခမောက်ဆောင်းထား
တဲ့လူနဲ့ ဓားကောက်သမားက လွေဖန်းဆီကို သွားကြတာပဲ၊ သူတို့
နောက်ကို လိုက်သွားရင် သဲလွန်စ ပြတ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဝှာဖုံး အားတက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားရအောင်”

“သွားကြတာပေါ့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြေးလွှားသွားကြလေတော့
သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

အလှည့်

ဆေးဆရာ...။

ဆေးဆရာသည် သူ၏အိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ဂဏာအငြိမ် ဖြစ်နေဆဲ။လွေဖန်းက သူ့ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရထားသည်ကို မည်သူမျှ
မသိစေလိုပါချေ။ထို့ကြောင့် သာမန်နေမကောင်း ဖြစ်ရုံမျိုးဟုသာ မည်သူ
မေးမေး ပြောပြရန် ဆေးဆရာကို မှာထားလေသည်။

ယခုတော့...

လွေဖန်း၏ဝေဒနာအကြောင်း သိရှိထားသူတစ်ယောက်
ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုလူက အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဟုလည်း ပြောသေး၏။

ဆေးဆရာက စိတ်တည်ငြိမ်စေရန် ဆေးတစ်လုံး သော့

၁၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်ပြီး...

“ငါက ဆေးဆရာပဲ၊ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ကို ဆေးကု

ပေးတာ ဘာများ အပြစ်ဖြစ်စရာ ရှိမှာလဲ”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူမှာ ခမောက်ဆောင်းထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ဆေးဆရာက...

“မင်း...”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ခင်ဗျားမှာ အပြစ်မရှိပေမယ့် လွှဲဖန်းမှာတော့ အပြစ် ရှိနေတယ်ကွ”

ဆေးဆရာက...

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် အပြစ်ရှိနေတဲ့ လွှဲဖန်းနဲ့ ပတ်သက်မိတော့ ခင်ဗျားလဲ အလိုလို အပြစ်တွေ ကူးစက်သွားတော့တာပေါ့ဗျာ”

“ဘာ”

“လွှဲဖန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်မချတဲ့လူတွေက သူ့ကို နုတ်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ပိတ်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်၊ သည်တော့ ခင်ဗျားလဲ အဆစ်ပါသွားတာပေါ့ဗျာ”

ဆေးဆရာသည် ခမောက်ဆောင်းထားသူကို ကြည့်ရင်း အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

“မင်း...မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ကျုပ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်ပါတယ်”

ဦးခေါင်းပေါ်မှ ခမောက်ကို ချွတ်ကာ ပစ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

ဆေးဆရာ အထိတ်တလန့် အော်ကာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား ပါသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခမောက် ထိမှန်သွားလျှင်...

“ဝုန်း”

ဆေးဆရာလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျကာ အသက် ပျောက်သွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

၁၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဆေးဆရာကို နုတ်ပိတ်ပစ်
လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆေးဆရာပြီးလျှင် လက်ဝါးသိုင်းသမားလွေဖုန်း၏အလှည့်
မဟုတ်ပါလား။

ဆေးဆရာအား လုပ်ကြံပြီး များမကြာမီ ခမောက်ဆောင်း
ထားသူက လွေဖုန်း၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အိမ်ဖော်လုလင်က ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိသလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပိုင်ပိုး ရောက်လာတယ်လို့ ဆရာလွေ
ဖုန်းကို ပြောလိုက်ပါ”

အိမ်ဖော်က...

“သခင်ကြီးလွေဖုန်း နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေ..”

ခမောက်ဆောင်းထားသူ(ဝါ)ပိုင်ပိုးက...

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ သူနေကောင်းသွားအောင် ကျုပ်စွမ်းဆောင်
ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခဏစောင့်ပါ”

အိမ်ဖော်လုလင်က အတွင်းဘက် ဝင်သွားလေသည်။

ပိုင်ပိုး စောင့်နေလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။ အိမ်ဖော်လုလင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

အိမ်ဖော်က ပိုင်ပိုးကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သခင်ကြီး စောင့်နေပါတယ်၊ အထဲဝင်သွားပါ ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

ပိုင်ပိုးက အိမ်ဖော်လုလင်ကို အရေးမထားတော့ဘဲ အိမ်ထဲ
လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

လွေဖုန်း၏အခန်းတွင်း၌ ဆေးရုံနံများ ဖုံးလွှမ်းထား၏။

လွေဖုန်းက ဝှမ်းကပ်စောင်ကိုခြုံကာ ကုတင်ပေါ်၌ လှဲ
လျောင်းနေလေသည်။

ပိုင်ပိုးက...

“ကျုပ်ရောက်လာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လွေဖုန်းက...

“ကျုပ် ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရလိုက်တော့ ရှေ့ဆက်
ဘာမှ အသုံးမဝင်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဂိုဏ်းချုပ် ယူဆလိုက်တယ် မဟုတ်
လား”

ပိုင်ပိုးက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာကို ခင်ဗျားသိ
ပါတယ်”

လွေဖုန်းက...

“သူက ရုံးနိမ့်တာကို ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး၊ အနိုင်ရထဲ
လူသာ အသက်ရှင်မယ်လို့ ခံယူထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့”

၁၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပိုင်ဂူးက...

“ခါဖြင့် ကျုပ် ဘာကြောင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာကိုလဲ
ခင်ဗျားတွေးမိမှာပေါ့”

“ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ဟယ်”

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ မသတ်ဘဲ ကျုပ်ဝေဒနာနဲ့ ကျုပ်သေ
သွားမှာပါလေ”

ပိုင်ဂူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မသေခင်အချိန်လေးမှာ ဝမ်ကျူးစန်းဆိုတဲ့
ကောင်လေးက ခြေရာခံမိသွားမှာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စိုးရိမ်နေ
တယ်လေ”

လွေဖန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“လက်စသပ်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဝမ်ကျူးစန်းကို
ကြောက်နေတာကိုး”

ပိုင်ဂူး၏မျက်နှာထား တင်းမာသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို စော်ကားရင် နှစ်ခါသေရ
လိမ့်မယ်”

လွေဖန်းက...

“သူ့ကို စော်ကားရုံတင်မကဘူး၊ ပါးသုံးချက်လောက် ရိုက်
ပြီး ဆုံးမချင်တာ”

“ဘာ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

“သူက ဘာများ အသုံးကျလို့လဲ၊ သူများတွေကို လျှောက်
ခိုင်းပြီး နောက်ကွယ်ကနေ အပြစ်တင်နေတဲ့ လူစားမျိုးပဲ မဟုတ်
လား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခင်ဗျားလွန်နေပြီ”

ပိုင်ဂူးက ရှေ့တိုးလာလေသည်။ လွေဖန်းက...

“ခင်ဗျား မလာဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် လာသင့်တာ”

ပိုင်ဂူးက...

“ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က လက်ကလေးနဲ့ တို့လိုက်
ရုံနဲ့တောင် ခင်ဗျားသေသွားမှာပါ”

“မဟုတ်တာ”

“ခင်ဗျား မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူး”

“ကောင်းပြီ”

ပိုင်ဂူးသည် လွေဖန်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး အဓိကကျ
သော သွေးကြောတစ်နေရာကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ချလိုက်လေ
သည်။

ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရထားသော လွေဖန်းမှာ သူ၏လက်ချက်
ဖြင့် သေဆုံးသွားရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ထိုစဉ် ကုတင်အောက်မှ လူတစ်ယောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်
လိုမ့်ထွက်လာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ပိုင်ဂူး အင်္ဂုဏ်မိသွား လေတော့
သည်။

၁၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အင့်”

လွေဖန်းကို တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိမီ ကုတင်အောက်မှ ထွက်လာသော ဝမ်ကျူးစန်း၏လက်ချက်ဖြင့် သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက လွေဖန်းကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

လွေဖန်းက...

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ လောင်မီးဂိုဏ်းက ကျုပ်ကို အဆိပ်နဲ့ ချုပ်ကိုင်ပြီး ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းနေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူက သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူပဲ။ သူ့ကို တားဆီးဖို့ တစ်ဘက်တစ်လမ်းက ကူညီနိုင်တာပဲ ဝမ်းသာမဆုံးတော့ပါဘူး”

ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဦးကို ကျွန်တော်ကူညီသွားမှာပါ”

သူက ပိုင်ဇူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ခင်ဗျားကော”

ပိုင်ဇူးမှာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသော်လည်း စကားပြော

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

နိုင်ပါသေး၏။

“ငါ့ကို သတ်ပစ်လိုက်”

ဟု ပြန်လည်အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျား သေချင်တိုင်း သေလို့ မရသေးပါဘူးဗျာ”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျား လောင်မီးဂိုဏ်း အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောလာတဲ့အထိ ခင်ဗျားကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်မယ်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားဟာ နောက်ကွယ်မှာ ဒုစရိုက်မှုတွေ ကျူးလွန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း လူအများရှေ့မှာ ဖော်ထုတ်မယ်”

“မင်း...မင်း ယုတ်မာလှချည်လား”

ပိုင်ဇူး ဒေါသတကြီး အော်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်က တစ်ခါမှ မကောင်းတာ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျာ”

“မင်း...မင်း”

“ကဲ လောင်မီးဂိုဏ်းအကြောင်း ပြောပါဗျာ”

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ပိုင်ဇူးက...

“ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်”

၁၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ထပ်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားကို အာဏာသား လူဖေးရှောင် လက်ထဲအပ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဟူစွမ်းကျိန်လဲ ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ရမှာပေါ့ဗျာ”

ပိုင်ဝူး ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း ခပ်အေးအေး ရှိနေသော ဝမ်ကျူးစန်းကို ကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဆရာကြီးလွေဖန်း၊ သူဟာ လောင်မီးစိုက်မှာ အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လွေဖန်းထံမှ တုန်ပြန်စကားသံ မကြားရပါ။

“ဆရာကြီးလွေဖန်း”

ဝမ်ကျူးစန်း ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

လွေဖန်းက ငြိမ်သက်နေ၏။

ဝမ်ကျူးစန်း စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရာ လွေဖန်း သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

လွေဖန်းသည် ဝေဒနာပြင်းစွာ ခံစားနေရသည့် ကြားမှ ကူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပိုင်ဝူးကို ဖမ်းမိလျှင် ကျေနပ်သွားပြီး စိတ်လျော့ချလိုက်ရာ

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ပိုင်ဝူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်နောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့တာ ခင်ဗျား အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ပိုင်ဝူး လမ်းလျှောက်နိုင်အောင် သွေးကြောတစ်ချို့ ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ သွားကြမယ်”

ပိုင်ဝူးလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဝမ်ကျူးစန်း နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်အပြင်ဘက် ရောက်သွားလျှင် လူတစ်ယောက် လမ်းပိတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့ သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

လမ်းပိတ်ရပ်နေသူကို ကြည့်လိုက်သည်။

လမ်းပိတ်ထားသူမှာ ဓားကောက်ဆောင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ဓားကောက်ဆောင်ထားသူသည် နာမည်ရှိ သိုင်းသမား ‘ကျန်းထင်း’ ဖြစ်လေသည်။

၁၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းထင်းက...

“မင်း မဆိုးဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းအား ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်လဲ မဆိုးပါဘူး”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်က ပိုင်ဝူး တစ်ခုခု မှားယွင်းခဲ့ရင် နုတ်ပိတ်ပစ်ဖို့ ခင်ဗျားကို တာဝန်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

ကျန်းထင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ပိုင်ဝူးက ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်

လိုလဲ”

ကျန်းထင်းက...

“မင်းကိုယ်မင်း တော်တော်အထင်ကြီးနေပါလား”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်ကို ကူညီမယ့် မိတ်ဆွေတွေ ရှိနေကြလို့ပါဗျာ”

“ဪ”

ကျန်းထင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်မိတ်ဆွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မယုံဘူး ထင်

တယ်”

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

“ကျုပ်က...”

ကျန်းထင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ပါးစပ်ပိတ် ထားလိုက်လေသည်။

အကြောင်းမှာ သူ၏ကျောရိုးတလျှောက် အေးစိမ့်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကြောင့်ပင်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏အနောက်ဘက်၌ ရောက်ရှိနေ ပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းသောင်ရွက်ဖို့ စဉ်းစားမယ် ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းထင်းက...

“ဒါက ကျုပ် ဓားရဲ့ သဘောထားအပေါ်မှာ မူတည်နေ တယ်”

ပြောရင်း ခါးမှ ဓားကောက်ကို လျှပ်တပြက် ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။

ချာခနဲ နောက်လှည့်ကာ ဓားကောက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက် လေသည်။

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အေးစိမ့်သော ဓား၏အငွေ့အသက်များကလည်း ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

၁၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အနောက်ဘက်၌ ရှိနေသူအားလုံး ဓားကောက်ခုတ်ချက်
ကြောင့် သေဆုံးသွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျန်းထင်း၏ဓားမှာ သွေးစွန်းသွားခြင်း မရှိပါ။

အကြောင်းမှာ အနောက်ဘက်၌ မည်သူမျှ ရှိမနေခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

ကျန်းထင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျန်းထင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကုန်းစွန်းနှင့် ဂှာဖုံးတို့ ဖြစ်လေသည်။

ကုန်းစွန်းနှင့် ဂှာဖုံးတို့သည် ကျန်းထင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌

ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ ကျန်းထင်း အနီးသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီး

မှ ကပျာကယာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပြန်ဆုတ်သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းထင်းက တိုက်ခိုက်ပြီးမှ သူတို့က ပြန်လည်ချဉ်းကပ်

လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

“ခင်ဗျား လက်လျှော့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းထင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာကြောင့် လက်လျှော့ရမှာလဲ၊ မင်းတို့ကို သတ်
ပစ်မယ်”

ဓားကောက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဝမ်ကျူးစန်းအား တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

“ခြွမ်း”

ဝမ်ကျူးစန်း၏လက်ထဲသို့လည်း ဓားတစ်လက် ရောက်ရှိ
လာလေသည်။ ဝမ်ကျူးစန်းလည်း ဓားဝှေ့ယမ်းပြီး ခုခံပေးလိုက်၏။

ဓားနှစ်လက် ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိလိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြရ၏။

ကျန်းထင်း အံ့သြသွား၏။

“သည်ကောင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာ မခေပါလား”

ဟု စိတ်ထဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်တို့က ကြာကြာလက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး

ဗျ”

ဂှာဖုံးက ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းထင်း ဒေါသထွက်သွား၏။

“သေပေတော့”

၁၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝှာဖုံးတို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဝှာဖုံးနှင့် ကျန်းစွန်းတို့ကလည်း ပြိုင်ဘက် ပြန်လည်ခုခံလိုက်ကြလေသည်။

“ခြမ်း..ခြမ်း”

ကျန်းထင်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျန်းထင်းက နောက်ကျောဘက်၌ ဝမ်ကျူးစန်း ရှိနေသည်ကို သတိရပြီး ကဗျာကယာ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းထင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများ စိုရွဲလာတော့သည်။

လောင်စီးဂိုဏ်းချုပ်၏ လက်အောက်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း သိုင်းလောကသားများအား လျှို့ဝှက်စွာ ဒုက္ခပေးနိုင်ခဲ့သည်ချည့်ဖြစ်သည်။

ယခုတော့...

သူ့အလှည့်သို့ ရောက်ချေပြီ။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရင်း ဘေးကြပ်နံကြပ် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ယား”

ကျန်းထင်းက ဝှာဖုံးတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သလို ဝမ်ကျူး

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

စန်းကိုလည်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပညာကုန်ထုတ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း၊ ဝှာဖုံးနှင့် ကျန်းစွန်းတို့ကလည်း တိုင်ပင်ထားကြသည့်အလား သုံးယောက်သား လက်တွဲညီညီ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းထင်း၏ဓားကောက်သိုင်းမှာ ထက်မြက်လှသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဓားကောက်သိုင်းသမား ကျန်းထင်းဟု သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျန်းထင်းသည် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သုံးယောက်နှင့်ရင်ဆိုင် လိုက်ရသောအခါ အရေးနိမ့်သွားလေတော့သည်။

“ခြမ်း”

ကျန်းထင်း၏လက်ထဲမှ ဓားကောက်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေသည်။

“မလှုပ်နဲ့”

ဝမ်ကျူးစန်းတို့က လက်နက်များဖြင့် ချိန်စွယ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းထင်းက မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၁၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လက်ဝါးသိုင်းသမားလွေဖန်းမှာ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ခမောက်ရှင်ပိုင်စူးနှင့် ဓားကောက်သိုင်းသမား ကျန်းထင်းတို့လည်း လက်ရအဖမ်းခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း၊ ဌာပန်းနှင့် ကုန်စွန်းတို့ ဝမ်းသာနေကြ၏။

လောင်မီးဂိုဏ်းမှ အရေးပါသူများကို ဖမ်းမိလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဌာပန်းက...

“ဝမ်ကျူးစန်း သိပ်တော်တယ်”

ဟု ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့လဲ တော်ပါပေတယ်ဗျာ”

ဌာပန်းက...

“ကဲ သည်လူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သူတို့ကို လုပေးရှောင်ဆိုကို ခေါ်သွားတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဌာပန်းနှင့် ကုန်စွန်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့မှာ အစီအစဉ် တစ်ခုခု ရှိနေပုံရတယ်”

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဌာပန်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူတို့ကို ခေါ်သွားပြီး စစ်ဆေးမယ်၊ လောင်မီးဂိုဏ်းအကြောင်း ဖော်ထုတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“လောင်မီးဂိုဏ်းအကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်ရင် ခင်ဗျား နာမည် ကြီးသွားမှာကို မျှော်လင့်နေတာ ထင်တယ်”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ဌာပန်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အတော့်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ကျုပ်နားလည်ထားပါတယ်ဗျာ”

ဌာပန်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သိုင်းလောကမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ ကြပေမယ့် တစ်ချို့ဆို သေသာသေသွားတယ်၊ နာမည်ရဖို့ အခွင့်အရေး မကြုံခဲ့ရဘူး၊ ဒါကြောင့် အန္တရာယ်များစွာနဲ့ သိပေမယ့် စွန့်စားဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

ကုန်းစွန်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် နာမည်ကြီးဖို့ အခွင့်အရေး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ရဘူး”

၁၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ကောင်းပြီလေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်
ဗျာ”

ဌာပုံက...

“သည်ကိစ္စကြောင့် ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘော
မထားစေချင်ဘူး”

“အို ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေပဲ အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့်..”

“သူတို့ကို ခေါ်သွားပါတော့ဗျာ”

ဝမ်းကျူးစန်းက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဌာပုံနှင့် ကုန်းစွန်းတို့က ပိုင်ဂူးနှင့် ကျန်းထင်းတို့အား ခေါ်
ဆောင်သွားလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

တစ်ကိုယ်တော်

လေငွေယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

ရော်ရွက်ကလေးများ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာလေ
သည်။

အဝေးမှ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ ဘာသာဘာဝ တေးသီ
ကျွေးသံများ လွင့်ပျံ့လာသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသော်လည်း လွမ်းမော
စရာ ဖြစ်နေသည် ထင်ရလေသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင် ရှိနေသည်။

ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ဖြူဖွေးနေသော အုတ်ဂူတစ်လုံး
ရှိသည်။

ထိုအုတ်ဂူကား ရှောင်ရိ၏အုတ်ဂူ ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရိ...။

၁၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်ကျူးစန်းသည် တစ်ချိန်လုံး မခွဲဘဲ တတွဲတွဲ နေခဲ့သော
ရှောင်ရီကို ဘယ်တော့မှ မေ့သွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ရှောင်ရီကား မသမာသူများ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွား
ခဲ့ရှာလေသည်။

ရှောင်ရီ သေဆုံးခဲ့ခြင်း၏ အဓိကတရားခံမှာ လောင်မီး
ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လေသည်။

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် သူ့အား ဒုက္ခပေးလိုခြင်းကြောင့် ဒုက္ခ
ပေးဖို့ ကြိုးစားရာမှ ရှောင်ရီက ဓားစာခံ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မကြာသေးမီက...

ခမောက်သိုင်းသမားနှင့် ဓားကောက်သိုင်းသမားအား
လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်အား ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အခွင့်အရေး ရခဲ့
သည်။

သို့သော် ငှာဖုံးနှင့် ကုန်းစွန်းတို့ကို ငဲ့ညှာလိုက်ခြင်းကြောင့်
အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခဲ့ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရှောင်ရီ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ၏တောင်းပန်သံကို တမလွန်ဘဝမှ နေ၍ ရှောင်ရီ ကြား
နိုင်ပါစေဟု ဝမ်ကျူးစန်း ဆုတောင်းမိလေသည်။

အမှန်တော့ ဝမ်ကျူးစန်း ဇွဲမလျော့ပါ။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်အား ဖော်ထုတ်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူ့အား လွှဲဖုန်းက လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်မှာ သိုင်းရာဇာ
နန်းကုန်းထင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သတင်းပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်းနဲ့ ငါသွားတွေ့မယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကို”

ခေါ်သံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးလာနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကား ငှာကျင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီ
မဟုတ်ပါလား”

“ညီမ”

ဝမ်ကျူးစန်းက အသင့်ဆီးကြိုလိုက်သည်။

ငှာကျင်းက...

“အစ်ကိုကို ကျွန်မလာရှာတာ သုံးလေးကြိမ် ရှိနေပြီ၊ အစ်
ကို ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ ကိစ္စလေးတစ်ချို့ ရှိတာနဲ့ မအားမလပ် ဖြစ်နေရဦး

၁၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ
ညီမဆီကို မလာနိုင်ခဲ့တာပါ”

ဝှာကျင်းက...

“အမှောင်ရိုက်ကို ဖြိုခွဲပြီးရင် လာခဲ့မယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ
မျှော်နေတာ၊ ဟူစွမ်းကျိုကို ဖမ်းမိပြီး နန်းတွင်းမှာ သွားရောက်အပ်
နဲ့ပြီးပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

ဝှာကျင်းက...

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ ဟူစွမ်းကျိုနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေ
က အစ်ကိုကို မကျေနပ်တာကြောင့် ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတာ၊ ရှောင်ရိ
လည်း သေဆုံးခဲ့ရတယ်ဆိုတာလဲ အစ်ကိုကြီးငှာဖုံး ပြောပြလို့ ကျွန်မ
သိထားပြီးပါပြီ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ညီမတို့ အိမ်ကိုတောင် ကျုပ် တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့သေး
တယ်”

ဝှာကျင်းက...

“ဒါကိုလဲ အစ်ကိုကြီး ပြောပြပါတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဟူစွမ်းကျိုကို ဖမ်းမိခဲ့ပေမယ့် ပြဿနာတွေက ပြီးဆုံး
သွားခဲ့သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ နောက်
ကွယ်က ကြိုးစားနေတဲ့ လောင်မီးရိုက်ဆီတာ ရှိသေးတယ်”

ဝှာကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

“ကျွန်မကတော့ လောင်မီးရိုက်ဆီတာကော၊ သိုင်းလော
က ပြဿနာတွေကိုကော စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူးရှင်”

“ညီမ”

“ကျွန်မ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေချင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်
အစ်ကိုလဲ သိုင်းသမားဘဝနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး
စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို စလိုက်တာ ကောင်းမယ် ထင်ပါ
တယ်”

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ ရုပ်ထွေးပွေလီလှတဲ့ သိုင်းလောကကို စိတ်ကုန်
နေပါပြီ၊ လောင်မီးရိုက်ဆီကို ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းပြီးရင် သိုင်းလောက
အေးချမ်းသာယာသွားမှာပါ”

ဝှာကျင်းက...

“အစ်ကိုက လောင်မီးရိုက်ဆီကို ဖော်ထုတ်ချင်သေးတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က...”

“အင်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဦးလေးကုန်းစွန်းတို့ကလဲ အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စ ရှိတယ်ဆိုပြီး ခရီးထွက်သွားကြတယ်၊ အခု အစ်ကိုကလဲ လောင်
မီးရိုက်ဆီကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားဦးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်
လဲ နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

သူမ ခြေဆောင့်နင်းကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ညီမ”

၁၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်ကျူးစန်း ကပ္ပာကယာ ပြေးလိုက်သွားပြီး ဟန့်တား
လိုက်လေသည်။

ဌာကျင်းက...

“အစ်ကို ဘာကြောင့် ကျွန်မကို တားဆီးချင်တာလဲ ပြော
ပါဦး”

ဟု ရန်တွေ့လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ညီမ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ လောင်မီးဂိုဏ်း
ကို...”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မ မကြားပါရစေနဲ့တော့”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ညီမရယ်”

ညည်းတွားရင်း အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို သတိရ
လိုက်သဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ညီမရဲ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဆရာကြီးကုန်းစွန်းတို့က ဘယ်ကို
သွားကြတာလဲ ပြောပါဦး”

ဌာကျင်းက...

“သူတို့က ခိုင်ဖုံးကို သွားမယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ကဲ ကျွန်မ
ပြောတာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သိုင်းလောကကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာ
မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရှေ့က ဖယ်ပေးပါတော့ရှင်”

ဝမ်ကျူးစန်း မတတ်သာဘဲ ဘေးဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

ဌာကျင်းက ဝမ်ကျူးစန်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြေးလွှား
သွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

ဌာကျင်း စိတ်ဆိုးကာ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တစ်ချိန်တော့ ငါ့အပေါ်မှာ သူ့နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”
ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ယခု...

ထူးခြားသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ဝမ်ကျူးစန်း နားလည်ထားလေသည်။

“ဌာဖုံးနဲ့ ဆရာကြီးကုန်းစွန်းတို့က ပိုင်ဂူနဲ့ ကျန်းထင်းကို
ခေါ်သွားကြတာပဲ”

ပိုင်ဂူနှင့် ကျန်းထင်းအား စစ်ဆေးကာ လောင်မီးဂိုဏ်း
အကြောင်း ဖော်ထုတ်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ပါလျက်...

ဌာဖုံးတို့သည် အိမ်မှာ မနေဘဲ ခရီးထွက်သွားကြသည်မှာ
အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဌာကျင်းက ပိုင်ဂူတို့အား ဖမ်းခေါ်လာသည်ဆိုလျှင် သူ
အား ပြောပြသွားမည် ဖြစ်လေသည်။

၁၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ယခု ဝှာကျင်းက ဘာမှပြောမသွားပါ။

ဝမ်းကျူးစန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပိုင်ဂူးတို့ကို ခေါ်မသွားဘဲ တစ်နေ့

ရာရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဝှာဖုံးနှင့် ကုန်းစွန်းတို့တွင် မည်သို့သော အကြံအစည်များ

ရှိနေကြပါသနည်း။

“သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ကို လိုက်သွားရမယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းသည် ဝှာဖုံးတို့ နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံး

ဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ဒုတိယရှောင်ရိ

ဝမ်းကျူးစန်း...။

ဝမ်းကျူးစန်းက ခိုင်ဖုံးသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများယူကာ ထွက်လာခဲ့

သည်။

ဝှာဖုံးနှင့် ကုန်းစွန်းတို့ထံ၌ မည်သို့သော အကြံအစည် ရှိနေ

ပါသနည်း။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် ဝှာဖုံးတို့နှင့် ဟွေ့လိုစိတ် ပြင်းပျနေပါ

တော့သည်။

သို့သော် သူ ခရီးထွက်လာပြီး မကြာမီ သူ၏ဦးခေါင်းထဲ

အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုအတွေးမှာ...

“ပိုင်ဂူးနဲ့ ကျန်းထင်းတို့ အကြောင်းကို လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်

သိသွားမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ဝှာဖုံးနဲ့ ဆရာကုန်းစွန်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်

စားလိမ့်မယ်”

၁၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ငှာဖုံးနှင့် ကုန်းစွန်းတို့က ပိုင်ပိုးတို့အား ဂုဏ်ထားပြီး လျှို့

ဂုဏ်စွာ ခရီးထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်၌ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ငှာကျင်း

အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ထိတ်လန့်လာလေတော့သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ အမြန်ဆုံး ပြန်မှပဲ”

ထို့နောက် နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ ခရီးပြင်းနှင်လိုက်လေ
တော့သည်။

ပန်းပေါင်းစုံ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေသော ပန်းခင်းလေး
တစ်ဘက်၌ လှပသပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ ငှာဖုံးနှင့် ငှာကျင်းတို့ မောင်နှမ၏ အိမ်
ကလေး ဖြစ်လေသည်။

ယခု ထိုအိမ်ကလေး၌ ငှာကျင်းတစ်ယောက်ထဲ ရှိနေ၏။

ငှာကျင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်နေသည်။

ငှာဖုံးက အရေးတကြီး ခရီးထွက်သွားသကဲ့သို့ ဝမ်ကျူးစန်း
ကလည်း သိုင်းလောက ကိစ္စများနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသည် မဟုတ်
ပါလား။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ငှာကျင်းက ဧည့်ခန်းထဲ၌ ငှာကျင်း ထိုင်နေ၏။

သူမသည် အစ်ကိုငှာဖုံးနှင့် ဝမ်ကျူးစန်းအား မကျေမနပ်
တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေ၏။

ပြောရဖန်များလွန်းသောအခါ မောပန်းလာသည်။

ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်ရာ စိတ်

မောလူမောဖြင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သို့သော် သူမ အိပ်ရေးဝအောင် မအိပ်လိုက်ရပါ။

ထူးခြားသော အသံဗလံများ ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်
လေသည်။

ငှာကျင်း ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးလာလေသည်။

ကယျာကယာ ခုန်ထလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြတင်းတံခါးများ ဖွင့်ထားသော်လည်း အိမ်တံခါးကြီးကို
တော့ ပိတ်ထားပါသည်။

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

“ချက်”

မြည်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ အိမ်တံခါးကြီး ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့
ရလေသည်။

ညနေဆည်းဆာအချိန် ရောက်နေပြီ ဖြစ်ရကား အပြင်
ဘက်၌ အလင်းရောင် အားပျော့သွားသကဲ့သို့ အိမ်ထဲ၌လည်း

မှောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးထားလေသည်။

၁၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူသုံးယောက်က အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လာကြသော်လည်း
အလင်းရောင် မသဲကွဲသဖြင့် မည်သူမည်ဝါများ ဖြစ်ကြောင်း ဝှာကျင်း
မသိချေ။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ဝှာကျင်းကို မြင်လျှင်...

“ဟိုမှာ”

တစ်ယောက်က လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ဝှာကျင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ
ကြလေသည်။ ဝှာကျင်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မရဲ့အိမ်ထဲ ကျူး
ကျော်ဝင်လာကြတာလဲ”

ထိုလူသုံးယောက် ဘာမှမပြောဘဲ ဝှာကျင်းအား တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြလေသည်။

ဝှာကျင်းလည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝှာဖုံးက အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးနောက် ညီမ
ဖြစ်သူအား သိုင်းပညာ သင်ပေးခဲ့သည်။

ရန်သူကို အထိရောက်ဆုံး ခုခံကာကွယ်ပြီး ပြန်လည်ရင်
ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် သိုင်းငါးကွက် ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းငါးကွက်သည် ဝှာဖုံး လျှို့ဝှက်စွာ လေ့ကျင့်ထား
သော သိုင်းပညာမှ အကောင်းဆုံး သိုင်းငါးကွက်လည်း ဖြစ်လေ
သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

“ဝှာကျင်းက သိုင်းငါးကွက်ကို အသုံးပြုကာ ပြန်လည်ရင်
ဆိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းငါးကွက်မှာ အစွမ်းထက်သည် ဖြစ်ရကား ရန်သူသုံး
ယောက်ကို ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီး မကြာမီ...

“ဝုန်း”

“အား”

ရန်သူနှစ်ယောက်မှာ ဝှာကျင်း၏တိုက်ခိုက်မှု ခံရကာ
နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်က အခြေအနေ မဟန်မှန်း သိ၍ ဓားတစ်
လက် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ဝှာကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

သိုင်းပညာနှင့် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံနည်းသူ ဖြစ်ရကား
ဓားကိုငံထားသော ရန်သူကို ရင်မဆိုင်ပုံပါချေ။

ထို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားပြီး ပြတင်း
ပေါက်မှတဆင့် အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်တော့သည်။

“ပြေးပြီဟေ့”

“လိုက်ကြ”

ရန်သူသုံးယောက်ကလည်း ပြတင်းပေါက်မှပင် ခုန်ထွက်
ကာ သူမ နောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြလေသည်။

ဝှာကျင်း ဒရောသောပါး ပြေးသွားရင်း ပန်းပင်များကြား

၁၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာကြသော ရန်သူသုံးယောက်သည် ဆက်၍ လိုက်မလာဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ဌာကျင်း အံ့ဩသွား၏။

ရန်သူသုံးယောက်သာ သဲကြီးမဲကြီး ဆက်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ပန်းခင်းအတွင်းမှာပင် သူမကို ဖမ်းမိသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဌာကျင်း ကံကောင်းသွားသည်ဟု ယူဆကာ ဆက်၍ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ညည်း မဆိုးဘူး”

ချိုလွင်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဌာကျင်း ကြည့်လိုက်ရာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ခူးယူပြီး နမ်းရှိုက်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ခရမ်းရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိသည်။

ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမ၏အပြုံးနှင့် မျက်လုံးများကို ဌာကျင်း သဘောမကျမိချေ။

သူမ၏မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း မျက်လုံးများက အေးတိအေးစက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ဌာကျင်း ခြေဆောင့်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ အလှစိုက်ပျိုးထားတဲ့ပန်းကို ဘာကြောင့် ခွင့်မတောင်းဘဲ ခူးရတာလဲရှင့်”

ဟု အပြစ်တင် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးက...

“အင်း ငါက ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို သိပ်ပြီး သဘောကျတာ၊ ဒါကြောင့် ခွင့်မတောင်းဘဲ ခူးမိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ညည်းခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ..”

“ညည်းက ဌာကျင်း ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲရှင့်”

အမျိုးသမီးက...

“ငါနာမည် ကူးလွှဲလို့ ခေါ်တယ်၊ ညည်းအစ်ကိုဌာဖုံးကို တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာ”

ဌာကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး မရှိဘူး၊ ခရီးထွက်သွားတယ်”

“ဘယ်ကို သွားတာလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“ညည်း မသိဘူး ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ကျွန်မက လိမ်ပြောနေတယ်များ ထင်နေလို့လား”

၁၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကူးလျှံဆိုသည့်အမျိုးသမီးကြီး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ညည်းက အတော်ဒေါသကြီးတာကိုး၊ ထားပါတော့လေ ညည်းအစ်ကို အိမ်ပြန်ရောက်မလာခင် ညည်းတစ်ယောက်ထဲ ပျင်း မနေရအောင် ညည်းကို ငါခေါ်သွားရမယ်”

“ဘာရှင့်”

“ငါနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ညည်းကို ပျော်အောင်ထားမှာ ပေါ့၊ ညည်းအစ်ကို ပြန်ရောက်လာရင် ညည်းကို ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့”
ဌာကျင်း ငြင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”

ကူးလျှံ၏မျက်နှာ တည်သွား၏။

အပြုံးရိပ်များလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ညည်း မလိုက်ဘဲ နေဝံ့လို့လား”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ဌာကျင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ရှင်..ရှင်”

သူမသည် သိုင်းငါးကွက်ကို အသုံးပြုကာ အနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်လာသည့် ကူးလျှံအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
သို့သော်...

ကူးလျှံနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ သူမ၏သိုင်းငါးကွက် မှာ ထိရောက်မှုမရှိဘဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကူးလျှံက အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဌာ

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ကျင်း၏လက်ကောက်ဝတ် တစ်ဘက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်လေ သည်။

“ကျွန်မ လက်ကို လွှတ်ပါ”

ဌာကျင်း ရုန်းကန်လိုက်သော်လည်း လွတ်မြောက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ ကူးလျှံက...

“ငါနောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဌာကျင်းအား ဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။

“လွတ်...လွတ်”

ဌာကျင်း ဘာမှမတတ်သာတော့ဘဲ ကူးလျှံနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ညီမဌာကျင်း”

အဝေးမှ ခေါ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။

ဌာကျင်း ဝမ်းသာသွား၏။

ဝမ်ကျူးစန်း၏အသံ မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်ကျူးစန်းက သူမအား စိတ်မချသဖြင့် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်

ကြောင်း နားလည်မိလေသည်။

“အစ်ကို မြန်မြန်လာပါ”

ဟု အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကူးလျှံ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

၁၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝှာကျင်းကို ပါးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”

“အမယ်လေး”

ဝှာကျင်း၏အော်သံကို ကြားသွားသော ဝမ်ကျူးစန်းက ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ တဟုန်ထိုးပြေးသွားရာ တခဏ အတွင်းမှာပင် ပန်းခင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ပန်းခင်းထဲ ရောက်သွားချိန်၌...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီးက အပြင်းမောင်းနှင်ကာ အဝေးသို့ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက မြင်းခွာသံကို အာရုံရောက်နေချိန်မှာပင်...

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

လူသုံးယောက် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာကာ တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။

“ဟင်”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ဝမ်ကျူးစန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီးမှ သတိဝင်လာကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပန်းခင်းရှေ့၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်နေသည် ဖြစ်ရကား...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ရန်သူသုံးယောက် လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ထိုလူသုံးယောက်အား အမှုမထားနိုင်ဘဲ မြင်းလှည်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မြင်းလှည်းတစ်စီးက မြို့ပြင်သို့ဦးတည်ကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်သွားနေ၏။ မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ လူသန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

၁၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူသန်ကြီးက ကြာပွတ်ကို တရွမ်းရွမ်းမြည်အောင် ဝေယမ်း
ကာ မြင်းလည်းကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟူး...ဟူး”

မြင်းခွာသံများကို ထိုးဖောက်ကာ အဝတ်အစား လေတိုးသံ
များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူတစ်ယောက်က ပြေးလိုက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်
ရှားနေပါတော့သည်။

လူသန်ကြီးက...

“သခင်မ တစ်ယောက်ယောက်က မြင်းလည်းနောက်ကို
လိုက်လာပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြင်းလည်းအိမ်ထဲ၌ လိုက်ပါလာသူမှာ ကူးလျှံ ဖြစ်လေ
သည်။

ကူးလျှံက ဝှာကျင်းကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

လူသန်ကြီး၏စကားကြားလျှင် ကူးလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်
လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မြင်းလည်းကို ရပ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူသန်ကြီးက မြင်းလည်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

“ဟေး...ဟေး”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းငေါက်သံ၊ မြင်းဟိသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းလည်း
ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

မြင်းလည်း ရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်သည်။

မြင်းလည်း ရပ်လိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူတစ်
ယောက်က အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ဝှာလင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ လူသန်ကြီးက...

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ကောင်းပြီ”

မြင်းလည်းဆီသို့ လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ရပ်လိုက်”

လူသန်ကြီးက ဟန်တားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက အမူမထားဘဲ ရှေ့ဆက်သွားလိုက်လေ

၁၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်။ လူသန်ကြီး ခေါ်သထွက်သွားလေသည်။

“သေပေတော့”

လက်ထဲကိုင်ထားသော ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝှစ်-ဝှစ်”

ကြာပွတ်ရိုက်ချက်များက ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာလေတော့သည်။

ကြာပွတ်တစ်ချက် ရိုက်မိလျှင် ဝမ်ကျူးစန်း သက်သာလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ဝမ်ကျူးစန်းက ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး မြင်းလှည်း ရှိရာသို့ ဆက်ပြီး လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

လူသန်ကြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ကြာပွတ်ကို ကိုင်ကာ ဝမ်ကျူးစန်းကို ငေးမောကြည့်နေမိလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက မြင်းလှည်း အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ကွီ”

မြင်းလှည်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

ကူးလျှံက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

“ဝှာကျင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကူးလျှံက...

“မင်းက ဝမ်ကျူးစန်း မဟုတ်လား”

ဝမ်ကျူးစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ခါဖြင့် ဝှာကျင်းကို လိုချင်ရင် ငါ့ကို နိုင်အောင် တိုက်ရလိမ့်မယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ဝမ်ကျူးစန်းက ချက်ချင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ကူးလျှံက...

“တကယ်လို့ မင်းရိုးသွားရင်ကော”

“မေးနေစရာ လိုသေးသလားဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်ချင်သလို သာလုပ်ပါ”

“မဆိုးဘူး၊ မင်းသတ္တိကို ကြိုက်သွားပြီ၊ ကဲ သတိသာထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ကူးလျှံက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း သတိထား၍ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

၁၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကူးလျှံက ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ထုတ်ယူလိုက်၏။

“သတိထား”

သတိပေးပြီး ယပ်တောင်ကို ဝေယမ်းလိုက်လျှင် လေပွေ
သိုင်းများ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့...

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

အဆိပ်အပ်ကလေးများ ပစ်လွင့်လာတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ အန္တရာယ်ပေးစွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း သိ
ထားရကား တိုက်ပွဲစသည်နှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက နောက်ဆုတ်မည်၊ ရှောင်တိမ်းမည်ဆိုလျှင်
သူမ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်မည် ဖြစ်သည်။

မဆုံးနိုင်သော တိုက်ကွက်များ ဆက်တိုက်ဖော်ထုတ်ကာ
ဝမ်ကျူးစန်း လဲကျသွားသည်အထိ တိုက်ခိုက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝမ်ကျူးစန်းက လက်တစ်ချက် ဝေယမ်းလိုက်
လျှင် ကူးလျှံ ဆက်ပြီးမတိုက်ခိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။

အကြောင်းကား ဝမ်ကျူးစန်း လက်ဝေယမ်းလိုက်သည်နှင့်
လေပွေလှိုင်းများ ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ အဆိပ်အပ်လေးများ
မြေပေါ်တဖြုတ်ဖြုတ် ကျသွားတော့သည်။

“ဟင်”

ကူးလျှံသည် သူမ၏တိုက်ကွက် အရာမရောက်သဖြင့် ဝေး

ဝှင်သွား၏။ ထိုတဒ်အချိန်လေးမှာပင်...

“ဟိတ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ခုန်ထွက်လာလေ
သည်။

ကူးလျှံထံသို့ ဝါးလုံးထိုး ခုန်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးလျှံက...

“သွားစမ်း”

ယပ်တောင်ဖြင့် ဆီးကြိုရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူမ၏မြင်ကွင်းမှ ရိပ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်
သွားခြင်းကြောင့် ကူးလျှံ အံ့သြသွားရပြန်လေသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

မျက်လုံးပြူးကာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေကြည့်လိုက်ပါသော်
လည်း ဝမ်ကျူးစန်းကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ဝမ်ကျူးစန်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကို လိုက်ရှာနေတာလဲဗျ”

နောက်ကျောဘက်မှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝမ်ကျူးစန်း၏အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကူးလျှံ၏ခန္ဓာ
ကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ကပ္ပာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

၁၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအခါ သူမအား ပြုံး၍ ကြည့်နေသော ဝမ်ကျူးစန်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်ကို ရှာနေတာလားဗျာ”

“မင်း”

ကူးလျှံ ဒေါသ ဖြစ်ကာ ယပ်တောင်နှင့် ရိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက် သော်လည်း နောက်ကျသွားချေပြီ။

ဝမ်ကျူးစန်း၏လှုပ်ရှားမှုက သူမထက် ပိုပြီးလျင်မြန်နေ သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်ကျူးစန်းက လက်ညှိုးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် ကူး လျှံကို သွေးကြောပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“အင့်”

ကူးလျှံ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားရှုံးသွားပြီ”

ကူးလျှံမှာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသော်လည်း စကား ပြောနိုင်ပါသေး၏။ ဝမ်ကျူးစန်းကို ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်း”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်က ဝှာကျင်းကို ခေါ်သွားတော့မယ်”

ကူးလျှံအား ဂရုမစိုက်ဘဲ မြင်းလှည်းရှိရာသို့ လှမ်းသွား

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

လိုက်လေသည်။ မြင်းလှည်းမောင်းသည့် လူသန်ကြီးမှာ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိ၍ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဝှာကျင်းကို အောက်သို့ ချပြီး သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဝှာကျင်း လှုပ်ရှားလာနိုင်တော့သည်။

“သူတို့က အစ်ကိုကြီးဝှာဖုံးကို လာရှာကြတာ၊ အစ်ကိုကြီး ကို မတွေ့တော့..”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဝှာဖုံးက ခမောက်သိုင်း သမားနဲ့ ဓားကောက်သိုင်းသမားကို ဖမ်းမိထားတယ်လေ၊ လျှို့ဝှက် တဲ့ တစ်နေရာကို ခေါ်သွားပြီး လောင်မီးဂိုဏ်း အကြောင်း စုံစမ်းနေ မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် လောင်မီးဂိုဏ်းက လူတွေဟာ သူတို့အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ရလေအောင် ဝှာဖုံးကို နတ်ပိတ်ပစ်ဖို့ လိုက်ရှာနေကြ တာ”

ဝှာကျင်းက...

“အစ်ကိုကြီးတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

ဝမ်ကျူးစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ကို ကူညီချင်လို့ ညီမကို မေးခဲ့တာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးက..”

“သူက ခိုင်ဖုံးကို သွားမယ်လို့ ညီမကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်

လား”

၁၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝှာကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အခုအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မမိတ်ပူမှာ စိုးရိမ်လို့ လိမ်ပြော
သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ သူက ခိုင်ဖုံးကိုသွားမယ် မထင်ဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကိုသွားမယ် ထင်သလဲ”

ဝှာကျင်းက...

“ကျွန်မထင်တာ သူသိုင်းလေ့ကျင့်တဲ့ နေရာကို သွားမယ်
ထင်တယ်”

“သိုင်းလေ့ကျင့်တဲ့နေရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးငှာဖုံးနဲ့ ဦးလေးကုန်းစွန်းတို့ လျှို့ဝှက်သိုင်းလေ့ကျင့်တဲ့နေရာတစ်ခု ရှိတယ်”

“ဪ”

“အဲသည် နေရာက လျှို့ဝှက်တယ်၊ လမ်းခရီး မသိရင်
သွားဖို့ မလွယ်ဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ သဲလွန်စ ရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။

“ညီမကော ရောက်ဖူးသလား”

ဝှာကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်ရှင့်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ဝှာကျင်းက လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရန် သဘောတူလိုက်လေ
သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက မြင်းလှည်းဖြင့် သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား မြင်းလှည်းပေါ် တက်လိုက်ချိန်မှာပင် ကူး
လျှံ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ငါ့ကို သည်အတိုင်း ထားမပစ်ခဲ့ပါနဲ့”

ဝမ်ကျူးစန်းက မြင်းလှည်းမောင်းသူ နေရာ၌ ထိုင်ချရင်း

“မကြာခင် ခင်ဗျားရဲ့ သွေးကြောတွေ ပွင့်သွားပါလိမ့်မယ်၊
ဘာမှ ပူစရာမလိုပါဘူးဗျာ”

ကူးလျှံက...

“မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့ လူသန်ကြီးက ထွက်ပြေးသွားပြီး
သတင်းပို့လိုက်မှာပဲ၊ မကြာခင် သူတို့ ရောက်လာပြီး တာဝန်မကျေ
တဲ့ ငါ့ကို သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက သည်လောက်တောင် ရက်စက်
ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

ကူးလျှံက တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ ပြောပါဦးဗျာ”

“ငါ့ငါ”

၁၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ မကြာခင် သွေးကြောပွင့်သွားမှာပါ”

ကူးလျှံ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

“ငါ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပါ”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကူညီပါမယ်”

သူ၏လက်တစ်ဘက် လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ကြေးပြားလေးတစ်
ခု ပစ်လွင့်သွားပြီး ကူးလျှံ၏ပခုံးကို ထိမှန်သွားလေသည်။ကူးလျှံလည်း သွေးကြောပွင့်ကာ လှုပ်ရှားလာနိုင်လေတော့
သည်။

“သွားပြီဗျို့”

ဝမ်ကျူးစန်းက နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်
သွားလေသည်။

ကူးလျှံက...

“မင်းက ဆင်လုံဆီကို သွားပါ။ လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်
သူဘယ်ဝါဆိုတာ သူသိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ အဝေးသို့ ပြေးထွက်သွားလေ
တော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက မြင်းလှည်းကို ရပ်လိုက်လေသည်။

ကူးလျှံကို သိုင်းလောက၌ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

ကြောင်း နားလည်မိသည်။

ကူးလျှံက အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်
တိမ်းရင်း သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းကာ ဇာတ်မြုပ်သွားတော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်ကျူးစန်းက ဝှာကျင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆင်လုံကို ညီမ သိသလား”

ဝှာကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မသိဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ သဲလွန်စ အတော်
များများ ရထားပါပြီ၊ မကြာခင် ဖော်ထုတ်နိုင်တော့မှာပါ။ ခုတော့
ညီမရဲ့အစ်ကိုနဲ့ သွားတွေ့ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကို”

ဝှာကျင်း သဘောတူလိုက်၏။

သူမက လမ်းပြပေးလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း မြင်းလှည်းကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်သွား
လေတော့သည်။

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆုံမှတ်

မိုင်းညိုညို တောင်တန်းကြီး၏အောက်ဘက်၌ စိမ်းလန်းသော သစ်တောများ ဖုံးလွှမ်းထား၏။

ဝမ်ကျူးစန်းက မြင်းလည်းကို တောအုပ်ထဲမှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားရင်း တောင်ခြေရင်း တစ်နေရာ၌ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ဝာကျင်းက မြင်းလည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါရှင်”

ရှေ့မှ ဦးဆောင်လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း လိုက်သွား၏။

သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များကြားမှ ဖြတ်သန်းသွားရင်း လျှို့ဝှက်

တစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

“သည်လျှို့ဝှက်ထဲက ဖြတ်သွားရမှာ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ဝာကျင်းက လျှို့ဝှက် ဆင်းသွား၏။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း လိုက်သွား၏။

လျှို့ဝှက်အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်သွားကြရင်း မကြာမီ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော လိုက်ဂူကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝာကျင်းက လိုက်ဂူထဲ ဝင်သွား၏။

ဝမ်ကျူးစန်းက သတိကြီးစွာ ထား၍ လိုက်သွားရာ လိုက်ဂူလမ်းမှာ ရှည်လျားခြင်း မရှိဘဲ တစ်ဘက်၌ ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လိုက်ဂူတစ်ဘက် ထွက်ပေါက်မှ လှမ်းထွက်လိုက်ကြလျှင် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော ရေကန်တစ်ခုနှင့် ပန်းပင်များရှိကာ သာယာလှပနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရေကန်ရှေ့၌ လှပသပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

ဝာကျင်းက...

“အဲဒါ အစ်ကိုကြီး သိုင်းလေကျင့်တဲ့ လျှို့ဝှက်နေရာပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“နောင်ကြီးဝာဖုံးက သည်လို နေရာကို ရှာဖွေရွေးချယ်နိုင်

တာ ချိုးကျူးစရာပဲ”

ထိုစဉ်...

“ညီမလေး လိုက်လာတာကိုး”

၁၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စကားသံနှင့်အတူ ဝှာဖုံး ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ဝှာကျင်းက ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ဝှာဖုံးက...

“ခင်ဗျားလဲ လိုက်လာတာကိုး”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်လိုက်လာမှ ဖြစ်တော့မယ်လေ”

ဝှာကျင်းအား လောင်မီးဂိုဏ်းက ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့
ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဝှာဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လောင်မီးဂိုဏ်းအကြောင်း ဖော်ထုတ်ချင်တာနဲ့
ညီမလေးအတွက် အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာကို မေ့သွားတယ်၊
မိတ်ဆွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ ပြောပါ

ဦး”

ဝှာဖုံးက...

“သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားကြ

တယ်”

“ဪ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

“ဒါပေမယ့် သူတို့ဆီက သဲလွန်စတစ်ခုတော့ ရလိုက်ပါ
တယ်”

“ပြောပါဦး”

“မြေလတ်ပိုင်းသိုင်းဆရာ ဆင်လုံဟာ လောင်မီးဂိုဏ်းက
အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါဆိုတာ သိထားတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက ကူးလွှဲ ပြောသွားသည့် စကားကို သတိရ
လိုက်လေသည်။

ကူးလွှဲကလည်း ဆင်လုံ အကြောင်း ပြောသွားသည့်
မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သိုင်းဆရာဆင်လုံဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ ပြောပါဦး”

ဝှာဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း မသိဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် ဦးလေးကုန်းစွန်းတော့ သိနိုင်တယ်”

“ဦးလေးကုန်းစွန်းက”

“သူက အပြင်ခဏသွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ သုံးရက်
လောက်ရှိပြီ၊ ခုထိ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သူက သိုင်းဆရာဆင်လုံ အကြောင်းကို သွားပြီး စုံစမ်း
တာ ထင်တယ်”

၁၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မပြောတတ်ဘူး”

ငှာဖုံး စိတ်ပူနေသည်။

“မပြောကောင်း မဆိုကောင်း၊ ဦးလေးကုန်းစွန်း အခက်
အခဲ တစ်ခုခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီလားလို့ ကျုပ်စိတ်ပူနေမိတာ အမှန်ပဲ
ဗျ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သူပြန်ရောက်လာမယ့် အချိန်ကို ထိုင်စောင့်နေမယ့်အစား
ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ငှာဖုံး သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ လိုက်သွားကြတာပေါ့”

သူတို့သည် သိုင်းဆရာဆင်လိုထံ သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ

ဝမ်ကျူးစန်းက တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားမိလိုက်လေသည်။

ငှာကျင်းအတွက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“အရင်ဆုံး ကျုပ်လိုက်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့မောင်နှမ
သည်မှာ နေခဲ့ကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ငှာဖုံးက...

“ကျုပ်က...”

“ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ငှာကျင်းအတွက် စိုး
ရိမ်ရပါတယ်ဗျာ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

“ဪ”

ငှာဖုံးက ညီမဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ငှာကျင်း၏သိုင်းပညာမှာ လောင်စီးဂိုဏ်းနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့
မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ငှာဖုံး ကောင်းစွာ နားလည်ထားလေသည်။

ငှာကျင်းကို ခေါ်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

တစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့်...

ညီမဖြစ်သူကို စောင့်ရှောက်ရန် သူလည်း နေခဲ့ရတော့မည်
ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

ငှာဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်နေခဲ့ပါမယ်”

ငှာကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မ ဘာကြောင့် လိုက်ခဲ့လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

ငှာဖုံးက...

“မဖြစ်ဘူး ညီမ၊ လောင်စီးဂိုဏ်းဟာ အင်မတန် ကြောက်
စရာကောင်းတယ်၊ ညီမလေး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ငှာကျင်းက...

“ဒါဖြင့် အစ်ကို လိုက်သွားရင်ကော”

ငှာဖုံးက...

“အစ်ကိုကြီးလဲ သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ပါ”

ဘူး”

၁၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါဆို သူကော...”

ဝတ်ကျွန်းစန်းကို ညွှန်ပြပြီး မေးလိုက်သည်။

ဝတ်ကျွန်းက...

“သူက အစ်ကိုကြီးထက် ပိုပြီး ပါးရည်နပ်ရည် ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တော့ အစ်ကိုကြီးတို့ထက် ပိုပြီး လှုပ်ရှားနိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

ဝတ်ကျွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

ဝတ်ကျွန်းစန်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပေါ့”

ဝတ်ကျွန်းစန်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က သည်လောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညီမအတွက် စိတ်ချရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ဝတ်ကျွန်းက...

“ရှင် ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ပြန်လာမှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မစောင့်နေမယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝတ်ကျွန်းစန်း ဝမ်းသာသွားတော့သည်။

ဝတ်ကျွန်းနှင့် ဝတ်ကျွန်းစန်း မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်

ကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

သတင်းထူး

ဝတ်ကျွန်းစန်းသည် လောင်စားရုံတော်ချုပ်မှာ သိုင်းရာဇာနန်း ကျန်းထင်း ဖြစ်ကြောင်း သတင်းရထားပြီး ဖြစ်သည်။

ယခုတဖန်...

သိုင်းဆရာဆင်လုံက လောင်စားရုံတော်ချုပ် အကြောင်း သိထားကြောင်း သတင်းရလိုက်ပြန်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝတ်ကျွန်းစန်းက သိုင်းဆရာဆင်လုံနှင့် အရင်ဦးစွာ တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဝတ်ကျွန်းစန်း ပြောပြသဖြင့် သိုင်းဆရာဆင်လုံသည် ဝတ်ကျွန်းစန်းနှင့် နေထိုင်ကြောင်း သိခဲ့ရ၏။

သို့ဖြင့်...

ဝတ်ကျွန်းစန်းလည်း ဝတ်ကျွန်းစန်းသို့ ခရီးနှင်လေတော့သည်။

သိုင်းရက်သုံးညတိုင်တိုင် ခရီးပြင်းနှင်ပြီး ဝတ်ကျွန်းစန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဝတ်ကျွန်းစန်း စိတ်ပျက်စရာ ကြုံလိုက်ရ၏။

၁၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သိုင်းဆရာဆင်လုံမှာ အိမ်၌ မရှိဘဲ ခရီးထွက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းဆရာဆင်လုံ၏အိမ်၌ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ အိမ်တံခါးပိတ်ထားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ စုံစမ်းကြည့်ရာ...

“ဆရာကြီးဆင်လုံက မွေးနေ့ပွဲတစ်ခု တက်ဖို့ ခရီးထွက် သွားတာ”

ဟု သိရလေသည်။

မည်သူ၏မွေးနေ့ပွဲ တက်ရောက်မည်ဆိုသည်ကိုတော့ မသိရချေ။

“ဆရာဆင်လုံက အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ ကို သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟူ၍သာ သုံးသပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း သိုင်းလောကသားများ ကျင်လည် ကျက်စားလေ့ ရှိသည့် နေရာများသို့ သွားကာ သတင်းစုံစမ်းခဲ့လေ သည်။

တစ်နေ့...

ဝမ်ကျူးစန်းက လွှက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ထိုင်ကာ စား သောက်နေစဉ် လမ်းပေါ်၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။

မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာသော အဝါရောင်ဝတ်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

ဆင်ထားသူတစ်ဦးအား အပြာရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်က ဟန့် တားလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း အကဲခတ်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲတစ် လုံး၌ ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်၏ ဝေဖန်ပြောဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာ သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရွှေရောင်ဂိုဏ်းနဲ့ မိုးပြာဂိုဏ်းဟာ ပြိုင်ဘက်တွေပဲ၊ သူတို့ ဆုံတွေ့လိုက်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ပြဿနာ ဖြစ်တာချည်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ရွှေရောင်ဂိုဏ်းက အကြီးအကဲ ‘ယင်း ထိုက်’ကို မိုးပြာဂိုဏ်းက ဌာနခွဲမှူးသုံးယောက်က ရန်စပြီး ပြဿနာ ရှာတော့မှာ သေချာတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်း ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

လူနှစ်ယောက်၏ ဝေဖန်ပြောဆိုသံများက ဆက်၍ ထွက် ပေါ်လာလေသည်။

“သူတို့ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားကြ တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ လက်ထဲမှာလဲ လက်ဆောင်အထုပ်ကိုယ်စီနဲ့ အခမ်းအနားတစ်ခုခုကို တက်ရောက်ကြမယ့်ပုံပဲ”

ထိုအချိန်တွင် အပြာရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်၏ စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ သည်။

“ကျုပ်တို့ မိုးပြာဂိုဏ်းက သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်းပွဲ မွှေး

၁၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နေ့ပွဲကို တက်ရောက်မှာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရွှေရောင်ဂိုဏ်းက လူတွေ တက်ရောက်လာမှာကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

အဝါရောင်ဝတ်ထားသည့် ရွှေရောင်ဂိုဏ်းမှ အကြီးအကဲ ယင်းထိုက်ဆိုသူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သိုင်းရာဇာကြီးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ဘယ်သူမဆို တက်ရောက် ခွင့် ရှိတာပဲ၊ ကျုပ်က မွေးနေ့ပွဲ သွားတက်တော့ကော ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ မင်းတို့ သွားတက်တော့ကော ဘာဖြစ်မှာလဲ”

မိုးပြာဂိုဏ်းမှလူက...

“မလိုချင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဟာ မွေးနေ့ပွဲကို ရွှေရောင်ဂိုဏ်းက လူတွေနဲ့ အတူတူ မတက်ရောက်နိုင်ဘူး”

ယင်းထိုက်က...

“ဒါဆို မင်းတို့ မတက်ဘဲ နေလိုက်ပေါ့လေ”

မိုးပြာဂိုဏ်းမှလူက...

“ကျုပ်တို့က မွေးနေ့ပွဲကို သွားမယ်၊ ရွှေရောင်ဂိုဏ်းက လူတွေကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ယင်းထိုက်က...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့သုံးယောက် ကျုပ်ကို အနိုင်ရ အောင် တိုက်ခိုက်ကြပါ၊ ကျုပ်ရုံးသွားရင် မွေးနေ့ပွဲကို မသွားတော့ ပါဘူး”

မိုးပြာဂိုဏ်းမှလူက သဘောတူလိုက်၏။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ခင်ဗျားသတိထားပေတော့”

အညတရသူရဲကောင်း(ခ-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ထို့နောက် သူ၏လူများကို အချက်ပြကာ ယင်းထိုက်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်းထိုက်ကလည်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်ရာ လမ်းပေါ်၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက တိုက်ပွဲကို စိတ်မဝင်စားပါချေ။

မွေးနေ့ပွဲဆိုသည်မှာ သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်း၏ မွေးနေ့ ပွဲ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။

ဆင်လိုသည် သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်း၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ သွားခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းကျူးစန်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ကျသင့်ငွေ ပေးချေကာ လွှတ်ရည်ဆိုင်ထဲမှ အပြေးတစ်စင်း ထွက်လာခဲ့လေ တော့သည်။

၁၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထောင်ချောက်

ချန်အန်းမြို့...။

ချန်အန်းမြို့သည် အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော မြို့တော်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ချန်အန်းမြို့ အရှေ့ဘက်ရှိ ခြံဝင်းကျယ်ပြီးမှာ သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်း ပိုင်ဆိုင်ထားသော ခြံဝင်းကြီး ဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်းသည် သူ၏မွေးနေ့ပွဲကို ထိုခြံဝင်းအတွင်း ကျင်းပမည် ဖြစ်လေသည်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ သိုင်းလောကသားများသည် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမည်နေ့ရက် မတိုင်မီကပင် ချန်အန်းမြို့သို့ ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

သိုင်းရာဇာကြီးနန်းကုန်းထင်းသည် သိုင်းလောက ထိပ်သီးဆယ်ယောက် စာရင်း၌ ပါဝင်သူ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး၏ ကြည်ညိုလေးစားခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

သူ၏မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမည်ဆိုသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ၊ သိုင်းဆရာများ စုံစုံလင်လင် တက်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ချန်အန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သို့သော်...

သူက သိုင်းရာဇာ ခြံဝင်းသို့ မသွားသေးဘဲ မြို့ထဲ၌ လှည့်ပတ်သွားလာကာ သတင်းစုံစမ်းလိုက်လေသည်။

ချန်အန်းမြို့ထဲ၌ သိုင်းလောကသားများ ခြေချင်းလိမ်အောင် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။

နေရာတိုင်း၌ သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်း၏ မွေးနေ့ပွဲအကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်း အကြောင်းကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မစုံစမ်းရဘဲ သိခွင့်ရလိုက်လေတော့သည်။

“သိုင်းရာဇာကြီးက မွေးနေ့ပွဲ ပြီးတာနဲ့ အနားယူတော့မယ်ဆိုပဲ”

“သူ့ရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ သိုင်းလောကသားတွေအတွက် အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောမယ်လို့လဲ သိရတယ်”

“ခုဆိုရင် လူအတော်များများက သူ့ကို သိုင်းလောကကို ဦးဆောင်စေချင်ကြတာ”

စသည်စသည်ဖြင့် ချီးကျူးပြောဆိုသံများ ကြားရသကဲ့သို့

၁၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သဘောမကျဘဲ ဝေဖန်ပြောဆိုသံများကိုလည်း ကြားသိရလေသည်။

“သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်းဟာ အင်မတန် လောဘကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို လက်ဝါးကြီး ဆုပ်ချင်နေတာ”

“သူ့လို လူစားမျိုးက သိုင်းလောကက အနားယူတော့မယ် ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲ”

“သူ့မှာ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ မွေးနေ့ပွဲကိုသွားရင် အထူးသတိထားရ လိမ့်မယ်”

အချို့က နန်းကုန်းထင်းအား အထင်ကြီးကာ ကြည်ညိုလေးစားကြပြီး အချို့က မနှစ်မြို့ကြကြောင်း သိလာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် အမျိုးမျိုး တွေးတောစဉ်းစားပြီးလျှင်...

“သိုင်းရာဇာနန်းကို သည်အတိုင်း သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားမဖြစ်မယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူက သိုင်းရာဇာနန်းအနီးသို့ မယောင်မလည်သွားကာ အကဲခတ်လေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာသူများဖြင့် စည်စည်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

ကားကား ရှိနေ၏။

မွေးနေ့ပွဲ၌ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန် အသား၊ ငါး၊ သစ်သီးဝလံများ၊ အခြားစားသောက်ကုန်၊ အသုံးအဆောင်များကိုလည်း တွန်းလှည်းများဖြင့် သယ်ယူနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း အကြံတစ်ခု ရလာသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အလုပ်သမား ဟန်ဆောင်ပြီး ခြံဝင်းထဲကို ဝင်ရမယ်”

သူက လက်ဆောင်ပစ္စည်းလည်း မပါပါ။

နာမည်ကျော် သိုင်းသံမားတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်...

အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော သိုင်းရာဇာနန်းအတွင်းသို့ မွေးနေ့ပွဲ တက်ရောက်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝင်ရောက်ဖို့ မလွယ်ပါ။

သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်း၏လူများက မွေးနေ့ပွဲကို နှောင့်ယှက်မည့်သူများ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခြင်းမရှိအောင် စောင့်ကြပ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်ကျူးစန်းက အလုပ်သမား ဟန်ဆောင်ကာ တွန်းလှည်းတစ်စီး တွန်းလာသူများအား ပိုင်းကူတွန်းပေးရင်း ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ သူ့အား မည်သူကမျှ သတိမထားမိတော့ချေ။

၁၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခြံဝင်းအတွင်း နန်းကုန်းထင်း ပိုင်ဆိုင်သော အဆောက်အဦးကြီးမှာ နန်းတော်ကြီးအလား အဆောင်အောင် အခန်းခန်းဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တည်ရှိနေ၏။

စည်သည်များမှာ အခြားအဆောင်များ၌ သွားလာလှုပ်ရှား နိုင်ကြသော်လည်း နန်းကုန်းထင်း နေထိုင်သော သီးသန့်အဆောင်သို့ သွားရောက်ခွင့် မရှိချေ။

ဝမ်းကျူးစန်းက အလုပ်သမားများနှင့်အတူ မီးဖိုဆောင်သို့ သွားပြီး အခြေအနေ ကြည့်ကာ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ့အား မည်သူကမျှ အမှုမထားကြသဖြင့် ကံကောင်းသွား၏။

ဝမ်းကျူးစန်းက အခြားအလုပ်သမားတစ်ယောက်ထံ၌ မသိမသာ စုံစမ်းပြီးနောက် နန်းကုန်းထင်း နေထိုင်သော သီးသန့်အဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သီးသန့်အဆောင်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

အစောင့်အကြပ်များ ရှိနေသော်လည်း ဝမ်းကျူးစန်းက ရှောင်ကွင်းလာနိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့တိုင် တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် အစောင့်အချို့နှင့် ထိပ်တိုက်ဝင်တိုးမိမလို ဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းကျူးစန်းက စကြိုလမ်း၏ ခေါင်မိုးထုတ်တန်းပေါ်သို့ ကပျာကယာ ခုန်တက်ကာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်ရလေသည်။

အစောင့်များက စကြိုလမ်းတစ်လျှောက် လိုက်လံစစ်ဆေး

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အစောင့်သုံးယောက်က ဝမ်းကျူးစန်း ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်...

“ကျွီ”

စကြိုလမ်းဝဲဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခုမှ တံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာလေသည်။

အစောင့်သုံးယောက်က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာဆင်လုံကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင်...

“ဆင်လုံဆိုတာ သူကိုး”

ဝမ်းကျူးစန်း မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

ဆင်လုံက...

“အခြေအနေ ဘာထူးသလဲဟေ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က...

“အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ ဆရာဆင်လုံ”

ဆင်လုံက...

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ သတိပီရိယ ရှိနေရမယ်၊

မကြာခင် နန်းတွင်းက အာဇာနည်ခေါင်းဆောင် လူမေးရှေ့သို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူက ဆရာကြီးနန်းကုန်းထင်းကို သူ့ဘာ

၁၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မကင်းဖြစ်နေတဲ့ လူပဲ၊ သူ့ကို သတိထားရမယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာဆင်လုံ”

“ကဲ..သွားကြ..သွားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစောင့်သုံးယောက် ထွက်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဆင်လုံ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ အခန်းတွင်းမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်း ဖြစ်သည်။

ဆင်လုံက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အစောင့်တွေကို သတိပေးရိယ ရှိဖို့ ပြောနေတာပါ”

နန်းကုန်းထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“လုဖေးရှောင်ကြောင့်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း သူက ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး

လေ”

ဆင်လုံက...

“သူက..”

နန်းကုန်းထင်း ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“သူလာမယ့် လမ်းခရီးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက်ကို ကျုပ်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

တာဝန်ပေးထားတယ်၊ သူက ဂိုဏ်းချုပ်တွေကို အနိုင်ယူနိုင်တယ်ဆို ရင်တောင် သူလဲ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆင်လုံက...

“လိုအပ်သေးတယ်ဆိုရင် ကျုပ်လိုက်သွားပါ့မယ်”

နန်းကုန်းထင်းက...

“လုဖေးရှောင်က ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းရိပ်မိတာပေါ့”

ဆင်လုံ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး အမိန့်နဲ့ ကျုပ်က ဘယဆေးဆိုင်တွေမှာ ဆေး ဝါးတွေ လိုက်လံဝယ်ယူခဲ့တာကို လုဖေးရှောင် သတင်းရသွားပြီး သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားတာပါ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ဒါပေါ့ ငါဝယ်ခိုင်းတဲ့ ဘယဆေးတွေက အားလုံးပေါင်းစပ် လိုက်ရင် အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုး ဖြစ်သွားမယ်ဆို တာကို လုဖေးရှောင် သတိပြုမိသွားတာ ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့က ဘယ ဆေး အတော်များများ ဝယ်ယူလိုက်တာလဲ သတိပြုစရာ ဖြစ်သွား တယ်”

ဆင်လုံက...

“ဘယဆေးဆိုင် အတော်များများကို သွားခဲ့ရတာဆိုတော့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကနေ သဲလွန်စ ရသွားတာလို့ ထင်ပါတယ်”

နန်းကုန်းထင်းက...

၁၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လူဖေးရှောင်ဟာ ငါတို့ လောင်မီးဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကြာပြီ၊ ဘယဆေးတွေ ဝယ်ပြီး အဆိပ်ဖော်စပ်မယ်၊ မွေးနေ့ပွဲ တက်ရောက်လာမယ့် သိုင်းလောကသားတွေကို စားသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပပေးမယ်၊ ဒါတွေကို ဆက်စပ်ပြီး အဖြေရှာလိုက်မယ်ဆိုရင်..”

စကားဆုံးအောင်မပြောဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

“နန်းကုန်းထင်းဟာ လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ၊ သူက ဘယဆေးတွေနဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုး ဖော်စပ်ပြီး မွေးနေ့ပွဲ တက်ရောက်လာမယ့် သိုင်းလောကသားတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေတာကိုး”

အဆိပ်ခတ်ကာ ချုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် သိုင်းလောကအား လက်ဝါးကြီးအုပ်ရန် ကြံစည်နေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

“ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လား၊ နန်းကုန်းထင်းကို အချိန်မီ မဟန့်တားနိုင်ဘူးဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် နန်းကုန်းထင်းအား ဟန့်တားရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ထိုစဉ် နန်းကုန်းထင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဆင်လုံ၊ မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက် နောက်ကို လိုက်မသွားခင် ခမောက်သိုင်းသမားတို့ အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆင်လုံက...

“သူတို့ကို အရက်ချိုးကုန်းစွန်းနဲ့ ဝှာဖုံးတို့က ဖမ်းခေါ်သွားတာပါ”

“ဪ”

“အရက်ချိုးကြီးက ခြေရာခံပြီး လိုက်လာလို့ သူ့ကို ဆုံးမပြီး ဖမ်းဆီးထားလိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်”

နန်းကုန်းထင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကျုပ်က အဆိပ်ဖော်စပ်နေချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ခြံဝင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မင်းကို တာဝန်ပေးခဲ့တာ သိပ်မှန်သွားပြီ၊ ကျုပ်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားတဲ့ လူတွေထဲမှာ မင်းဟာ အားအကိုးရဆုံးပဲ”

သူက ဆင်လုံကို စိုက်ကြည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“သိုင်းလောကသားတွေကို အကြပ်ကိုင်ပြီး ငါတို့ရဲ့ အကြံအစည် အောင်မြင်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါအနားယူတော့မယ်၊ လောင်မီးဂိုဏ်း ချုပ်ရာထူး မင်းကို လွှဲပေးလိုက်မယ်”

ဆင်လုံ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးရဲ့ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် နန်းကုန်းထင်း၏အကြံအစည်ကို ခန့်မှန်း

၁၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မိလေသည်။ နန်းကုန်းထင်းသည် ဆင်လုံအား လောင်စီးဂိုဏ်းကို လွှဲပြောင်းပေးပြီး နောက်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင်ရန် ကြံစည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပွားလာပါက အပြစ်ဟူသမျှ ဆင်လုံ၏ဦးခေါင်းပေါ် ကျရောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဆင်လုံက...

“အရက်ချိုးကုန်းစွန်းကို ကျုပ်လူတွေ ဖမ်းခေါ်လာတာ ခြံဝင်းထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ။ ဆရာကြီးက သူ့ကို တွေ့ချင်သေးတယ်ဆိုရင်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ နန်းကုန်းထင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ် မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ကုန်းစွန်းဟာ ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက်နောက်ကို လိုက်မသွားခင် ကုန်းစွန်းကို တစ်ခါထဲ ရှင်းပစ်ခဲ့ပေတော့”

ဆင်လုံ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

နန်းကုန်းထင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကဲ မင်းသွားပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ”

ဆင်လုံလည်း ဦးညွှတ်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

ဆင်လုံ ထွက်သွားလေသည်။ သို့သော်...

“ဟူး”

လူတစ်ယောက်က သူ့ရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ဆင်လုံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ကယျာကယာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆင်လုံ အံကြိတ်လိုက်သည်။

ရှောင်တိမ်းဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် သူသေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်...ဝုန်”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဆင်လုံ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။

နန်းကုန်းထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ထုတ်တန်းပေါ်မှာ ပုန်းနေတာကို ငါအစောကြီးက တည်းက ရိပ်မိပါတယ်”

ဆင်လုံအား တိုက်ခိုက်လိုက်သူကို ပြောလေသည်။

ထိုလူမှာ ဝမ်ကျူးစန်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားပါပြီဗျာ၊ ရှေ့ဆက်

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

၁၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မိုက်မဲဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့”

နန်းကုန်းထင်းက...

“နေပါဦး၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဖမ်းဆီးပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်ပါ့မယ်”

နန်းကုန်းထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တဲ့စကား မပြောပါနဲ့လေ၊ မင်းက အလစ်တိုက် ခိုက်လိုက်လို့ ဆင်လိုက် အနိုင်ရလိုက်ပေမယ့် ဆင်လိုရဲ့ လက်ချက်နဲ့ မင်းလဲ အတွင်းဒဏ်ရသွားပြီဆိုတာ ငါရိပ်မိပါတယ်”

“ကျုပ်က...”

ဝမ်းကျူးစန်း ချေပရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် သူ၏နှုတ်ခမ်း ထောင့်မှ သွေးများ စီးကျလာလေသည်။

နန်းကုန်းထင်း ပြောသကဲ့သို့ ဆင်လုံ၏လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရရှိသွားကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

နန်းကုန်းထင်းက ဝမ်းကျူးစန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

“မင်းတော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ အမှောင်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းပြီး ဟူ့စွမ်းကျိုကို ဖမ်းသွားတာ မင်းပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဟူ့စွမ်းကျိုက ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်းကို နန်းထွင်းမှာ ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် လူဖေးရှောင်က ခင်ဗျားကို ပစ်မှတ်ထားပြီး သဲကြီးမဲကြီး စုံစမ်းနေတာ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားကိုဖမ်းဆီးဖို့ လူဖေးရှောင် ရောက်လာတော့မယ်”

နန်းကုန်းထင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်အားထားရတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက်က သူ့ကို ဟန်တားကြလိမ့်မယ်၊ သူ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာနိုင်မှာလဲ”

ဝမ်းကျူးစန်းလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

နန်းကုန်းထင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို သဘောကျလို့ပေါ့”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျား အားထားရတယ်ဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက်ဟာ ခင်ဗျား အဆိပ်ခတ်ပြီး အကြပ်ကိုင်ခံရတဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား”

နန်းကုန်းထင်း ဘာမှမပြောချေ။

ဝမ်းကျူးစန်း စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ အဆိပ်မိနေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာက ထင်သလောက် အစွမ်းထက်နိုင်ပါဦးမလားဗျာ”

၁၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နန်းကုန်းထင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဟာ လုဖေးရှောင်ကို ကောင်းကောင်း ကြီး ဆုံးမနိုင်ပါသေးတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“သူတို့က ခင်ဗျားစကားကို နားမထောင်ကြဘူးဆိုရင် ကောဗျာ”

“ဘာကွ”

“အဆိပ်နဲ့ ချုပ်ကိုင်ခံရပြီး ခင်ဗျားခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေရတာ သူတို့ မကျေနပ်လို့ ခင်ဗျားခိုင်းတာကို မလုပ်ကြတော့ဘူးဆိုရင်ကော”

“မင်း...”

နန်းကုန်းထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်နားလည်ထားတာက အဖြူရောင်သိုင်းသမားပဲဖြစ် ဖြစ်၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူကမှ သိုင်းလောက ကြီး ပျက်စီးသွားမှာကို မလိုလားကြဘူးဆိုတာပါပဲ”

နန်းကုန်းထင်းက...

“ကျုပ်ကတော့ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဒါကြောင့် အားလုံးက ခင်ဗျားကို လက်မခံနိုင်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

နန်းကုန်းထင်း အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်ကို အာခံရင် အားလုံး သေဆုံးရလိမ့်မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိပ်ပြီး အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ၊ လောကပေါ်မှာ အသက်သေရမှာကို မကြောက်တဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“သူပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ”

ထောက်ခံပြောဆိုသံ၊ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နန်းကုန်းထင်း ကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်စု ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လုဖေးရှောင်က ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက်ကို ဦးဆောင်ကာ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

နန်းကုန်းထင်း လိတ်လန့်သွားလေသည်။

လုဖေးရှောင်ကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်း”

လုဖေးရှောင်က...

၁၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ပေါ်ပေါက်သွားပါပြီဗျာ”

ဟု တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်၏။ နန်းကုန်းထင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေရတာထက် သေရတာက ပိုကောင်းသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် လုဖေးရှောင်ကို မသတ်ဘဲ သူနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တာ”

“သိုင်းလောကကို ခင်ဗျားဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးလို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားအကြောင်းကို အားလုံးသိကုန်ကြပါပြီ”

“သည်ခြံဝင်းကို နန်းတွင်းက ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပါပြီဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလိုက်ကြလေသည်။ နန်းကုန်းထင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က အညံ့ခံမယ်များ ထင်နေသလား”

လက်ဝါးနှစ်ဘက် အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ငါးယောက်နှင့် လုဖေးရှောင်တို့ စုပေါင်း၍ ခုခံလိုက်ကြသည်။ ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

အော်ပြောပြီး ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

တိုက်ပွဲ အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသွားပြီး...

“ဝုန်း”

အညတရသူရဲကောင်း(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

နန်းကုန်းထင်းသည် သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးမည့် လောင်မီးဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွား၏။

မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသည့် သိုင်းလောကသားများသည် လုဖေးရှောင်တို့လူစုနှင့် ပူးပေါင်းကာ သိုင်းရာဇာခြံဝင်းကို ထိန်းချုပ်လိုက်ကြ၏။

သိုင်းရာဇာနန်းကုန်းထင်းကို ဖမ်းဆီးပြီး အဆိပ်မိနေသူများ အတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးရယူကာ ဒုက္ခဘေးမှ ကင်းဝေးစေခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့...

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လုဖေးရှောင်နှင့် အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ပြီး သတင်းပေးပို့ခဲ့ခြင်းကြောင့် လုဖေးရှောင်က လောင်မီးဂိုဏ်းကို အောင်မြင်စွာ ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုဖေးရှောင်၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။

ဝမ်ကျူးစန်းကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းကို ချီးကျူးပါတယ်၊ ခုလို လောင်မီးဂိုဏ်းကို ဖော်

၁၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထုတ်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့တာဟာ မင်းရဲ့အစွမ်းအစကြောင့်ပါပဲ၊ မင်းကို နန်းတွင်းက ချီးမြှင့်မြှောက်စားဖို့ စီစဉ်..."

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်ကျူးစန်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက် လေသည်။

"ကျုပ်က တာဝန်တွေကိုဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ"

"မင်း..."

"ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရဦးမှာမို့ပါ၊ ကဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ဟု ပြောပြီး မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

သူထွက်မသွားမီ...

"သည်ပစ္စည်းလေးကို ပြန်အပ်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ"

အမှုထမ်းတံဆိပ်လေးအား လုဖေးရှောင်ကို ပစ်ပေးပြီး...

"ဟိုင်း"

မြင်းခုန်းစိုင်းမောင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

လုဖေးရှောင် ပြုံးနေ၏။ ဝမ်ကျူးစန်းက ငှာကျင်းထံသို့ သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
.com